

ממלכת התורה

מחזון למציאות



Panovision | ירושלים במבט אווירי צילום: איתי בודל

אגודת 'קדושת ציון' פועלת להעמיק את תודעת המרכזיות של ארץ ישראל ביהדות, כמקום שנתנהל בו כאומה שלמה הפועלת על פי התורה.

הקנאי הגדול, לוחם מלחמות ה' חוזה מדינת התורה, המדינה היהודית באמת הגאון רבי עקיבה יוסף שלזינגר זצ"ל

לרגל 100 שנה לפטירתו, ולקראת 150 שנה להוצאת ספרו 'חברה מחזירי עטרה ליושנה עם כולל העברים' בו שרטט את התכנית לחזונו הגדול

האישי והחזון

גליון 64 - ניסן תשפ"ב
גליון מיוחד

לרגל 100 שנה לפטירתו של הגאון רבי עקיבה יוסף שלזינגר זצ"ל

מו"ל: קדושת ציון ע"ר
משתתפים:
הרב יהודה אפשטיין
הרב פסח הלפרין
הרב א. פרץ
הרב יואל ברמן
הרב מנשה בן-יוסף
כותבי המערכת.

עיצוב ועימוד:
עיצוב ירושלמי 052-761-5541

ועדת ביקורת
7694342@GMAIL.COM

מחלקת הפצה - 052-712-8997
F7128997@GMAIL.COM

לשאלות בכל ענין,
להרשם לקבלת הגליון בדוא"ל:
KDST.OFFICE@GMAIL.COM
טל - 079-5383396
פקס - 077-3181693

מודפס בעשרות אלפי עותקים, ומופץ בריכוזים החרדיים ברחבי ארץ ישראל ובחול"ל
אין המערכת אחראית לתוכן הפרסומות
תמונות: ארכיון קדושת ציון, ויקיפדיה
מש' רובין, איתי בודל | PANOVISION

עם סגירת הגליון הגיעה הידיעה המרה על הסתלקותו של מרא דארעא דישראל מרן הגאון האדיר רבי **חיים קניבסקי** זצוק"ל המקום ינחמנו בתוך שאר אבלי ציון

13 חיבת הארץ 10

תורת האומה – השאיפה לשלטון התורה
הבנת מהות תקופתנו וחובתנו לפעול בה

9 עקרונות יסוד

התעוררות לדרישת ציון בעקבות גדולי התורה

מה סוד ההצלחה של 'קדושת ציון'?
ראיון עם יו"ר האגודה, הרב יהודה אפשטיין, בו הוא משיב לכל השאלות המאתגרות שרצייתם לשאול על דרכה של האגודה, ומספר בתוך כך את סיפורו האישי

26 ראיון

ננתן לנו את התוכן, והקניסנו לארץ ישראל גל של התעוררות לחידוש ורענון הקשר שלנו, ציבור בני התורה, עם ארץ ישראל.

19 כתבה



התאחדות החרדים לדרישת ציון
על טהרת הקודש

בס"ד

קוראים יקרים שלום וברכה,

זכות גדולה היא לנו להגיש בפניכם גליון מיוחד לציון מאה שנים להסתלקותו לשמי מרומים של ענק התורה והיראה, איש החזון והמעש רבנו עקיבה יוסף שלזינגר זצ"ל. ראינו בתאריך זה הכרח לחרוג מצורת הגליון שאליו הורגלנו, ולעסוק בפרוטרוט בדמותו ובמשנתו של אותו גאון מופלא, אשר בעומק ראיתו החודרת למרחקים הבין כבר בשעתו, כי המהלך הא-להי בהיסטוריה מחייב את שיבת ישראל לארצו ואת כינון ממלכת התורה.

בגליון זה נראה כיצד העקרונות המנחים אותנו כיום באגודת 'קדושת ציון' למעשה צורפו ולובנו על-ידו - מרכזיותה של ארץ-ישראל בתורתנו, הכרת מהות התקופה בה אנו חיים, והחובה לכונן את משפט התורה כמערכת מעשית לניהול החיים שלנו כאומה על אדמתה כפי שביארו לנו גדולי ישראל שבדורות האחרונים מכל העדות והחוגים.

מלבד זאת תוכלו לקרוא ראיון מענין, בו תמצאו תשובות לשאלות רבות שנשאלות אודות האגודה ואנשיה, וכן כתבות מענינות נוספות, בהן נסקרות הפעילויות השונות מטעם האגודה, וכן יוזמות שונות, שעליהן חופפת רוחה של 'קדושת ציון'. תקוותנו היא, שהלימוד בגליון זה יביא לבירור המסקנות לאמתה של תורה.

בכל ענין נשמח תמיד לעמוד לשרותכם בדוא"ל ובטלפון לתרומות בכרטיס אשראי - [דרך 'נדרים פלוס'](#) להעברה בנקאית - 'קדושת ציון' - בנק מזרחי (20) סניף 459 מספר חשבון 109491 לאפשרויות נוספות ולפרטים נוספים - 053-319-1618 חג פסח כשר ושמח, ושנזכה לאכול יחדיו מן הפסחים ומן הזבחים, וירצה דמם על מזבח ה', יהודה אפשטיין - יו"ר אגודת 'קדושת ציון'

מתחברים למשמעות התורנית המעשית של ארץ ישראל
qdushat-zion.022.co.il | 079-538-3396 טל: | kdst.office@gmail.com
לתרומה: נדרים פלוס: אגודת קדושת ציון | בנק מזרחי (20) סניף 459 מספר חשבון 109491 - 'קדושת ציון'

- הוצאה לאור
- גליון חודשי
- כנסים
- ימי עיון
- שיעורים והרצאות
- טיולים וסיוורים חינוכיים

רבי עקיבה לוסף שלזינגר חוזה מדינת התורה

לרגל 100 שנה לפטירתו (א' אייר תרפ"ב - תשפ"ב) ולציון 150 שנה להוצאת ספרו 'חברה מחזירי עטרה ליושנה עם כולל העברים' (תרל"ג)

השמש בשיפולי הרקיע. שני פרשים הדורים למראה מסיימים את סיבובם האחרון סביב השטחים החקלאיים של בני ישראל. אלו הם שני לוחמים ביחידת העילית 'לוחמיאל', אשר נועדה להגן על שטחי בני ישראל מכל צד ואויב. חרבם חגורה על מתנם, עשויים הם ללא חת, וכל בני ישמעאל אשר בשכנותם יודעים, כי אבוי למי שיתפס קרוב מדי לפרדס או לכרם העסיסי של המושבה היהודית.

מלומדים הם בנסים, ולא בכדי, קשה היא הדרך להימנות על אנשי הגדוד. כשם שלא יכניסו לבין שורותיהם חגר ובעל מום, כך לא יראה ולא ימצא ביניהם איש אשר אין יראת ה' לנגד עיניו. אף מי שאינו בן תורה לא יצא עמם למלחמה, כי שקר הסוס לתשועה, ותורה מגנא ומצלא. וכיון שלא נראה בם ערות דבר, נתקיים בהם מקרא שכתוב - "חציך שנונים עמים תחתיך יפלו" (תהלים מה ו).

תקיעת השופר הראשונה המבשרת על התקרב השבת, תופסת את הפרשים בשער המחנה. ממחרים הם להכניס את סוסיהם היעפים אל האורווה, ומצטרפים אל חבריהם לגדוד, אשר כבר עסוקים בהכנות אחרונות לקראת שבת המלכה. תכף תשמע התקיעה האחרונה, אשר תבשר כי כבר פרשה השבת את כנפיה, ומגני הישוב יפשו מעליהם את הדריכות החולית, ויעטפו עצמם במנוחה ושמחה, יום שכולו שבת ומנוחה.

ואף שביום השבת שובתים הם בני החיל אשר שמעם יצא למרחוק, אין גבולם נעשה הפקר חלילה. שכירים מבני נח סובבים סביב הישוב, ואם יעלה על לבם חשש קל שבקלים, כי ריח סכנה נשא באויר, מיד יתקעו בחצוצרות, וכל אנשי הגדוד יצאו איש ממקומו, אם באמצע תפילת מוסף, ואם בעיצומה של אכילת החמין, יעלו על סוסיהם, יחגרו כלי מלחמתם, וישיבו מלחמה שיערה.

כך היה נראה בעיני רוחו של רבי עקיבה יוסף שלזינגר דמות תבניתו של צבא עברי, אשר ה' א-להיו עמו ותרועת מלך בו.

מלאך הברית סייע בידי! בסעודת המצוה, דרש החתם סופר, ואחר כך הלך אצל הרך הנימול, הניח את ידיו הקדושות על ראש התינוק ואמר - "עתיד יניק זה שיתקן הרבה חורבות..." ואמנם כברכתו של אותו צדיק, עסוק היה רבי עקיבה יוסף כל ימיו בבנין חורבות, אם בשנותיו הראשונות בבנין חורבן העם, שהיה נתון באותן שנים למתקפת

עקיבה איגר לאזוניו של חתנו מרן החתם סופר. החתם סופר, שהיה גם המוהל וגם הסנדק, הורה לקרוא לרך הנימול עקיבה על שם חותנו. באותן שנים, לעת זקנותו, היה נמנע מלערוך את הפריעה בעצמו, אולם כאן, בברית מילה זו, חרג ממנהגו ופרע בעצמו. לאחר הפריעה הרים את ידיו, הראה ציפורנו ואמר - "ראו, אין לי ציפורן, אליהו

ימי בראשית
רבי עקיבה יוסף שלזינגר נולד ביום ה' כסלו תקצ"ח, בעיר פרשבורג שבהונגריה, לאביו רבי יחיאל, שהיה מגדולי תלמידיו של מרן החתם סופר זי"ע. ברית המילה התקיימה ביום י"ב בכסלו, באותו היום בו הגיעה שמועת פטירתו של רשכבה"ג רבי

רוחות זרות ונכריות ובסכנה רוחנית של ממש, ואם לאחר מכן, כאשר הבין כי הגולה דנונה לכליה רוחנית וגשמית כאחד, ושינס מתניו לעלות ארצה במסירות נפש, והקריב את חלבו ודמו למען בנין חורבות ירושלים והפרחת שממות ארץ קדשנו.

אמר החכם מכל אדם - "גם במעלליו יתנכר נער אם זך ואם ישר פעלו" (משלי כ יא). הנער עקיבה יוסף שלזינגר הפליא את כל מכיריו עוד בגיל צעיר. צער רב היה מנת חלקו, שחייב היה על-פי חוקי הממשלה ללכת ללמוד בבית-הספר לימודים כלליים ונכריים. ואמנם, כפי שהוא מעיד, הוא ניצל מהגזרה בחסדי שמיים - פעם בא אביו רבי יחיאל לבית הספר, ובדיוק באותה שעה בא המפקח הכללי של בית הספר לבחון את התלמידים. הבוחן המלומד הציע לתלמידים שאלה מסובכת ומורכבת והקציב להם זמן מסוים לשם מתן פתרון. הנער עקיבה יוסף, שניחן בכשרון מיוחד, קלט מיד את המהלך שמביא לפתרון. הוא קם ואמר לבוחן: תן לי רבע שעה ואני פותר את התרגיל. ואכן, בתוך זמן קצר, פתר רבי עקיבה יוסף את השאלה המורכבת. הבוחן יצא מכליו בהתפעלות, הכניס ידיו לכיסו, הוציא לנער מלוא חפניו מעות ונתן לו במתנה. רבי יחיאל, שהיה נוכח במעמד, הבין כי עתה היא שעת הכושר - הוא ניגש למפקח ואמר לו - "הלא בעיניך הינך רואה, כי הנער איננו כנער רגיל, צווח ויתנו לנער דלגל על כמה כיתות כדי שיכנס תיכף לכיתה הגבוהה המתאימה לרמתו". עשה הקב"ה נס, הדברים מצאו חן בעיני המפקח, ועקיבה יוסף הוקפץ לכיתה הגבוהה, וכך סיים את לימודיו כבר כשהיה בן אחת-עשרה.

כשסיים את הלימודים בבית-הספר הביאו אביו אל מרן ה'כתב-סופר'. הרב בחנו, ומשראה את גדלותו - קבלו מיד לישיבתו, כשהוא בן י"א שנים בלבד. בישיבתו הוא למד עד גיל בר-מצווה, אז גלה למקום תורה בישיבתו של בעל ה'מחנה-חיים'. להמשך לימודיו עבר לישיבתו של מרן המהר"ם שיק, בכל מקום אליו הגיע, הוא התגלה כבחור חריף בעל כשרון אדיר, חריף ובקי, סיני ועוקר הרים. כבר בבחירתו הוא מקבל כתב סמיכה מהגאון בעל ה'כתב סופר', שמכתירו בתואר 'מורנו', ומרעיף עליו שבחים נדירים - "...ויורה כאחד המורים, יתהלך לפני עם ה' בתומו כי תורה יבקשו מעמו... כי מאד ישגא אחריתו ובמקום גדולים יעמוד לנס עמו, יפוצו מעיינותיו חוצה, וילכו רבים לאורו, יורה להם דרך ילכו בה, ויגידו בשערים תהלתו ותפארתו..."

בשנת תר"ך, והוא כבן עשרים ושתיים שנים, הוא נושא לאשה את בתו של הגאון הקדוש רבי הלל ליכטנשטיין שהיה מגדולי תלמידי החתם-סופר. ר' הלל שימש כרב בעיר מארגרטן ובעיר סיקסא, ומשם עבר

לכהן כרב ואבדק"ק קולמייא אשר בגליציה. התפרסם כקנאי גדול, וכלוחם בלתי מתפשר בכל שינוי וחדוש.

בחזית המאבק כנגד הרוחות הזרות

השפעתו של חותנו ניכרת היטב על ר' עקיבה יוסף, והוא עובר לחסות בצלו ולהיות לו לעזר עקיבם בקודש. במשך כעשר שנים, הוא משמש כיד-ימינו של חותנו ונעשה שותף למערכתיו נגד המחדשים. כבר בבית אביו ינק רבי עקיבה יוסף את החינוך נגד הרוחות החדשות והזרות, וכעת אחר חתונתו, כשרוחות אלו הלכו ונשבו ביתר חזקה בהונגריה וגלילותיה, שינס מתניו למערכה. תנועת ההשכלה והרפורמה קנו אז שביטה והתפשטו למרכז אירופה, ובהשפעתן התחילה אף ממשלת הונגריה להתערב יותר ויותר בענייניהן הפנימיים של הקהילות היהודיות, והכואב מכל - במערכת החינוך היהודית. תוך כעשר שנים גדל מספר תת-הספר ליהודים, הכפופים לחינוך ההונגרי, מארבעים לשלוש מאות!

רבי הלל מקולומייא וחתנו רבי עקיבה יוסף יצאו למלחמת חורמה נגד כל נסיון 'לתקן' את היהדות, ולשם כך העתיק רבי עקיבה יוסף את צוואת החתם סופר, אשר בהמשך תרגם אותה ליידish עבור המון העם וצרף אליה קונטרס בשם 'נער עברי'. בהמשך הוסיף להוציא קונטרסים שונים לחיזוק הדת, אך בעומק חשיבתו הבין, כי על-מנת לעצור את הסחף, לא די בכך, ויש לעשות מעשה שישנה את פני המציאות. כך הגה את הרעיון לאגד את יראי ה' יחדיו, להיות אגודה אחת, אשר תקרא 'חברה מחוזירי עטרה ליושנה'. עתיד היה לקחת עוד כחמישים שנה, בהן ספגה היהדות החרדית מהלומות רבות ואינספור יהודים עזבו את הדרך המסורה, בטרם יצא חזונו לפועל ותוקם 'אגודת ישראל'. באותה שעה, קמו לו מתנגדים מצד אחד, אשר התנגדו ל'חידוש' שבדבריו, ולא הבינו, כי חידוש זה אינו אלא זריקת חמצן הכרחית לקיום הישן והטוב, ומאיךך היו רבים, ובתוכם גדולי תורה, שתמכו ברעיון, אך לא הצליחו להשתוות בדעתם אודות אופן ביצועו, ובין כך ובין כך הוא ירד לטמיון. קשיים מהסוג הזה עתידים היו לאפיין את המשך דרכו של רבי עקיבה יוסף, אשר רבים לא הצליחו לרדת לסוף עומק דעתו, ולדאבוננו, התופעה מוכרת לכל אורך ההיסטוריה היהודית, עד ימינו אנו...

כבר אז, התבונן רבי עקיבה יוסף מתוך פרספקטיבה רחבה שרואה הרבה מעבר לאופק הצר והמוגבל של השעה הנוכחית, וראה את הצורך להעמיד את ציבור היראים על רגליו לא רק מבחינה רוחנית, אלא גם מבחינה גשמית. לשם כך, טען, יש ללמד את הנערים בגיל 15 אומנות קלה ונקיה, אשר

באמצעותה יוכלו להתפרנס אחר הנישואין ולשקוד על התורה ביתר זמנם. רבי עקיבה יוסף אמץ את הנהגת חז"ל מתוך הבנה, שאם רצוננו להקים חברה שלמה של יראי ה' העמלים בתורה, ולא רק קבוצת עלית של עילויים - עלינו להורות הנהגה לרבים, שתאפשר לימוד תורה בלא הזדקקות לבריות, ובתנאי שתהיה זו אכן אומנות קלה ונקיה ללא מכשולות רוחניים. גם לכך קמו מתנגדים בשם השמרנות, אשר לא השכילו להבין, כי דווקא מתוך קנאתו של ר' עקיבה יוסף לתורה ולמסורה - הבין את הצורך לחזק גם את פרנסתם של יראי ה'.

בשנת תרכ"ה, הוציא לאור את ספרו הידוע 'לב העברי', אשר הפך תוך זמן קצר



לנפוץ ביותר בכל רחבי אירופה. בשם הספר רמזו את שמו - עקיבה יוסף בן רבי יחיאל ואת שם אשתו הרבנית מרת ליבה, אשר נדבה להוצאת ההדפסה את כל תכשיטיה שקבלה לחתונתה מבית אביה, ואשר עמדה בכל השנים לצדו של בעלה בכל מערכתיו. תוכנו של הספר עסק במלחמה על שמירת התורה המסורה וכנגד כל שינוי, ובעיקר כנגד ההידמות לגויים שהיתה נפוצה אז בקרב חוגים רבים. ספר זה רומם את קורנם של היראים לדבר ה', והביא פרסום גדול לרבי עקיבה יוסף, אשר בעקבותיו הציעו לו מספר ערים את כס הרבנות. אולם לכל ההצעות השיב בשלילה, כשעל לשונו ולוח לבו שגורים דברי רבותינו 'שנא את הרבנות' (אבות פרק א משנה י').

אחר פרסום הספר, הצליח רבי עקיבה יוסף ביחד עם חמיו לכנס את רבני הונגריה לאספה מרכזית בעיר מיכלוביץ, ושם הוציא פסק-דין חריף כנגד המשכילים, הרפורמים והמחדשים למיניהם. אלו השיבו מלחמה כנגדו, והצליחו לרתום לצדם את הממשלה, אשר אסרה על פרסום פסק הדין. גם רבנים אורתודוקסים מתונים הסתייגו מהפסק, ופרסמו ספרים וקונטרסים נגדו ונגד הספר 'לב העברי'. בקושי רב הצליח ר' הלל להבריח עותק של פסק הדין לאוסטריה, שם הופץ לכל קהילות ישראל. רבי עקיבה יוסף נאלץ להתמודד מול משפטים ועלילות שונות שהעלילו עליו, אך זה לא הרתיע אותו מלהוציא לאור חלק שני של הספר כעבור מספר שנים. אך לצד נחישותו, היה רבי עקיבה יוסף מודע היטב למציאות, ואט אט החלה לחדור לתודעתו ההכרה, ולפיה אין ליהדות המקורית עתיד באירופה. אצל רבים אחרים, הייתה הכרה זו מביאה לידי יאוש. אולם אצל רבי עקיבה יוסף, ככל שגברה הכרה זו, כך התחדד הצורך לקומם מהריסותיה את ארץ-ישראל, הארץ אשר

הועיד עבורנו הבורא עוד מימי אבותינו הקדושים, ואשר בעוונותינו גלינו ממנה. ככל ששקעה שמשו של אירופה, כך החלה לנצנץ אילת השחר של ארץ-ישראל.

ארץ-ישראל - יעוד האומה

בטרם נסקור את פעולותיו של רבי עקיבה יוסף בארץ-ישראל, נעמוד על נקודה חשובה ביותר ביחס לכלל מסכת פועלו. שני הנושאים העיקריים שבהם שיקע רבי עקיבה יוסף את עיקר מרצו היו המאבק נגד המחדשים וה'מתקנים' למיניהם, כפי שראינו לעיל, והמאבק ליישוב ארץ-ישראל על-ידי יהודים שלמים בתורה ויראת ה'. בעיני רבים נחשבים שני המאבקים הללו כבלתי-קשורים, ואפילו כמנוגדים וסותרים זה את זה. רבים הם התמהים - רבי עקיבה יוסף שקנאי היה, מה ראה לנכון למסור נפשו למען ישוב ארץ ישראל? ומאיךך רבים שואלים - רבי עקיבה יוסף ש'ציוני' היה, מה ראה לקנאות זו? ואולם אם נעיין הן במעשיו והן בכתביו ובספריו הרבים, ניווכח לראות, כי לא רק ששני המאבקים הללו אינם סותרים זה לזה, אלא שכל כך קשורים הם זה בזה, עד שאין האחד יכול להתקיים ללא קיומו של השני!

כאמור, רבנו הגדול הגיע למסקנה, אחר כעשר שנות מאבק בלתי-מתפשר, כי המערכה בחוץ לארץ אבודה, ואין ליהדות כל תקווה להתקיים שם - לא רוחנית ולא פיזית. דברי הנביאים הולכים ומתממשים, ורק בהר ציון תהיה פליטה. מה שרבים וטובים לא הבינו גם כשהיטלר כבר הסיק את הכבשנים - רבנו עקיבה יוסף צפה בחכמתו כשבעים שנה קודם לכן! רק בארצו ובמולדתו יכון העם היהודי בצורתו התקינה, ורק שם יוכל להמלט מהרוחות הזרות המנשכות בחוזקה הולכת וגוברת. יותר ויותר חדרה בלבו ההבנה, כי עלינו לשוב בתשובה פשוטו כמשמעו - לשוב אל ארצנו מכורתנו, ולשוב אל כל מרכיבי התרבות היהודית המקורית, ובכלל זה לשוב ולדבר בלשון הקודש ואף לחזור ללבוש העברי המקורי של אבותינו ורבותינו התנאים. כך נשיל מעלינו את טומאת ארץ העמים, נתנתק מהרוח האירופית הזרה והמנוכרת המאיימת לכלותנו, ונזכה כעם סגולה להתקדש בקדושתה העליונה של ארץ-ישראל.

מעתה מובן, כי 'קנאותו' של רבי עקיבה יוסף היא היא הבסיס ל'ציונותו'. זוהי הציונות האמתית של 'בחר ה' בציון' (תהלים קלב ג), זוהי הקנאות הציונית של 'קנאתי לציון קנאה גדולה' (זכריה ח ב). לא רק שדבר אין לה, לציונות זו, עם הציונות של אותה תנועה, אשר בקשה לעשותנו לעם ככל הגויים, אלא היא ההפך הגמור ממנה. בעוד שהרעיון של תנועת הציונות המדינית נולד מתוך הרצון להדמות לגויים, הרי שהציונות של רבנו נבעה בדיוק מהמגמה ההפוכה - מהרצון להתנתק מתרבות הגויים, הרצון והשאיפה היהודית העתיקה להיות 'עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב' (במדבר כג ט).

החזון בוער בעצמותו של רבי עקיבה יוסף, וברי לו, כי יהדות אירופה יושבת על

הר געש, ורק שאלה של זמן היא עד שיתפרץ. במכתבו אליהם הוא כותב, כשבעים שנה לפני השואה - "באמת תדעו, כי כל הגזירות וכל הצרות וכל היסורים אשר אתם סובלים, על-פי רוב הוא משא אשר תיסרכם אמכם העלובה על גלות השכינה, ועל ארץ קברות אבותיכם אשר היא שממה וגלמודה מאין יושב... ועל-כן יש לדאוג מאד מגזירות קשות ורעות רחמנא-ליצלן על בני חו"ל ה",י, שכן אמר ה' על-ידי יחזקאל - 'והעולה על רוחכם היו לא תהיה אשר אתם אומרים נהיה כגוים כמשפחות הארצות'. כי זה ידוע, קץ בא הקץ (ראה יחזקאל ז) כי לא יכלו להתממה בכל המדינות הללו אשר התחיל בהם הפורץ... על כן אמר הנביא שיבואו גזירות רבות ורעות כאילו ה"י שיהיה רצועת מרדות ולהוציא אותם מן העמים עד שבעל כרחם יהיו מוכרחים לשוב אל ארץ אבותיהם... וכבר גם כן כפה עליהם ההר כגיגית, אם יקבלו ארץ ישראל מוטב, ואם לאו וכו' ה' ירחם".

רבי עקיבה יוסף עולה לארץ-ישראל

סמוך לפרסום חלקו השני של הספר 'לב העברי', בתחילת שנת תר"ל, חולם רבי עקיבה יוסף סדרה של חלומות, אותם הוא מבין כרמזים משמים, כי צדק במחשבותיו אודות סיכויי ההשרדות של היהדות הנאמנה בגולה, והגיע הזמן לעלות לארץ-ישראל. מיד הוא מתחיל בהכנות לעליה לארץ. גם חמיו, רבי הלל, נעשה שותף למהלך, ואף מדרבן אותו למהר ולעלות. בנוסף, הוא מבטיח כי ימשיך להחזיק אותו ולתת לו את משכורתו כפי שהיה מקבל ממנו עד עתה.

בספרו 'שמרו משפט', מספר רבי עקיבה יוסף אודות כל התלאות אשר מצאו אותו בדרך לארץ ישראל ועל היותורים הגדולים שהוא ויתר למענה. כשיצא לדרך, לא היה בידו אלא זהוב אחד. הסכום לא הספיק לו, כמובן, אלא למעבר הגבול הראשון. כשעבר



בְּנֵי עֵי"ש היא מועצה מקומית סמוכה לגדרה. מקור השם הוא בראשי תיבות שמו של רבי עקיבה יוסף שלזינגר.

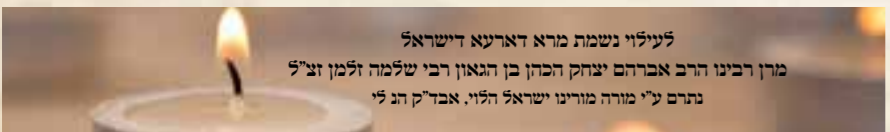
את תחנת המכס הראשונה, כבר לא הייתה בידו אפילו פרוטה אחת. בצר לו הוא פנה לעיר סיגעט, אולי משם תצמח לו ישועה.

כשבא לעיר סיגעט, הובילוהו תיכף אל ביתו של רב הקהילה בעל ה'יטב-לב'. כששמע הרב כי כוונתו של רבי עקיבה יוסף לעלות לארץ ישראל, התחיל לפייסו בדברים ולדבר על לבו, שיעזוב את הרעיון וישאר למען רבבות בני ישראל בארצות הגולה. הוא הבטיח לו, כי ידאג לו למשרות רבנות מכובדות בקהילות מכובדות בערים הגדולות, ובלבד שישאר עם היהודים בגולה לסייע במערכה הכבדה נגד הרוחות הזרות. ואולם רבי עקיבה יוסף לא רצה לשמוע. כאמור לעיל, הוא כבר התיאש מלמצוא מרפה ליהדות בגולה. לנגד עיניו עמדה המטרה לעלות לארץ ישראל ולהקים בה ישוב ליהודים הנאמנים. כשראה ה'יטב-לב' כי את רבי עקיבה יוסף אי אפשר לשכנע בדברים, הוא הוציא כרוז בעיר, המודיע כי כל מי אשר יסייע בידיו של ר' עקיבה יוסף לעלות לארץ ישראל, הריהו כמסייע בידו עוברי עבירה.

רבי עקיבה יוסף הוכרח לברוח מהעיר סיגעט, לבקש ולמצוא קהילה אחרת של יהודים, אולי ממנה תצמח לו סוף-סוף הישועה, וימצאו בה יהודים שסייעו בידו לעלות לארץ-ישראל. הוא בא לעיר בעטלאן. אנשי העיר שהכירוהו על-ידי ספריו, בקשוהו לשאת דרשה בבית המדרש בשבת. הדרשה חוצבת הלהבות הלהיבה את חברי הקהילה, והללו באו תיכף במוצאי שבת עם כתב מינוי, בהצעה מכובדת לרבי עקיבה יוסף, שיאות להשאר בעירם ולכהן כרב העיר. רבי עקיבה יוסף, שהיה נחוש בכוונותיו, השיב להם על אתר - "כבר כתבתי תנאים עם כלה אחרת, היא ארץ ישראל אשר לא אוכל לבישה!".

ראה רבי עקיבה יוסף, כי גם מאכאן לא תצלח לו הישועה, פנה והלך לעיר קלויזנבורג, ושוב חזר הסיפור על עצמו - גם שם נשא רבי עקיבה יוסף דרשה בשבת-קודש, גם שם נתלהבו אנשי הקהילה מפקחותו וחכמתו, וגם שם רצו מיד למנותו כרב בעיר. גם שם עמד רבי עקיבה יוסף בעקשנותו וסרב לכל הצעה. הוא כבר גמר בלבו לעלות לארץ ישראל.

בינתיים, המכשולים העומדים בדרכו רק גברו. אנשי הערים בעטלאן וסיגעט, ובראשם רבה של סיגעט ה'יטב לב', הספיקו לשלוח



מברק דחוף לחמיו רבי הלל, כדי שזה ישפיע על חתנו שלא לעלות לארץ ישראל ולהשאר עם יהודי הגולה.

רבי הלל מהר להשתכנע ממכתבו של ה"יטב-לב", ומיד שלח לחתנו ששהה בקלויזנבורג, כי הוא מבקש ממנו שישבו תיכף לעיר קולמייא. כאן כבר נאלץ רבי עקיבה יוסף להיענות לבקשה, והוא חזר לקולמייא בפחי נפש. ואולם לרגע הוא לא זנח ולא שכח את שאיפתו. הוא נסה לשכנע את חמיו בכל דרך, ללא הועיל. רבי הלל לא השתכנע, עד שהחל לחלום חלומות קשים בלילות ולא הייתה לו מנוחה, ומדי בוקר בהשכם היה רץ לביתו של רבי עקיבה יוסף וצועק ומתחנן שיעלה כבר לארץ-ישראל. אולם אדהכי והכי כבר בא החורף, ולא ניתן היה לצאת לדרך.

בקיץ של אותה שנה, ארז רבי עקיבה

יוסף את כל מטלטליו ושם את פעמיו לעבר ארץ-ישראל. "היה כמו פקודה מן השמים ונסעת" - כך תאר את עלייתו.

מקים את חברת 'מחזירי עטרה ליושנה'

לארץ-ישראל הוא הגיע בחודש אב. ברדתו מהספינה בנמל יפו, מיד נסע למקום משאת נפשו, לירושלים עיר הקודש. כשבא לירושלים, קבלוהו כל ראשי הקהל בכבוד גדול. שמעו כבר הלך לפניו עד ארץ-ישראל. הוא קבע את משכנו בשכונת המוגרבים בעיר ירושלים סמוך ונראה להר בית ה' מקום מקדשנו. שם הוא הקים בית-מדרש, אשר בו התכנסו מדי לילה גדולי ירושלים, והיו מחלקים את הלילה לשנים - החלק האחד היה מיועד לשירות ותשבחות, קינה

על חורבן בית-המקדש וצפיה לבנינו מחדש, ואילו החלק השני היה מיועד ללימוד תורה בנסתר ובנגלה.

רבי עקיבה יוסף לא נח לרגע. מיד עם בואו לארץ-ישראל, הוא בא ונכנס אצל כל גדולי ירושלים כדי להשפיע עליהם להצטרף לפסק-הדין שיצא באסיפת הרבנים במיכלוביץ נגד המתקנים והמחדשים. כשנה אחרי עלייתו לארץ, מצליח רבי עקיבה יוסף להוציא את פסק-הדין מחדש, כשתומים עליו כל גדולי ירושלים, וכל אחד מהם מוסיף על-פי דרכו נופך משלו.

מכאן ואילך, כשפסק-הדין כבר חתום גם על-ידי גדולי ירושלים, מתחיל רבי עקיבה יוסף להקדיש את שעותיו לעיקר מטרתו בעליה ארצה - הקמת החברה 'מחזירי עטרה ליושנה', אותה חברה שלדעתו היא הפתרון היחיד להמשך קיומו של עם ישראל כעם

אלו הם אך מקצת מפרטי תכניתו האדירה של רבי עקיבה יוסף לכונן את חיי האומה על אדני התורה והיראה על אדמת ארץ-ישראל

ישוב הארץ - שתי מטרות מעשיות - האחת היא בניית בתים גדולים לשם ולתפארת לבנין ירושלים, והשניה - ליישב את כל הארץ על-ידי התישבות של אגודות אגודות בכל חלקי הארץ, אשר יתפרנסו מעבודת האדמה בשדות ובכרמים, "ולזה אין צריכים כעת כי אם בתים קטנים אשר יש בהם חדר גדול וחדר קטן ודיר וחדר ומרתף כאשר הוא מן הנצרך ליושבי כפרים כנודע".

סדר ההתישבות - תחילה יש להתישב במקומות שהם ודאי ארץ-ישראל, ורק אחר-כן יש ליישב את עבר הירדן המזרחי. יש להעדיף מקומות בהם שוכנים קברי אבותינו כגון קבר רחל, קבר נתן הנביא, קבר יהושע בן נון, קברי אלעזר ואיתמר וכיוצא באלו, וכן ראוי לשכון בסמוך למעינות.

השטרות - כל השטרות צריכים להכתב רק בלשון הקודש. איננו פחותים מהרומנים או ההונגרים שמקפידים על לשונם!

שמירה והגנה - עשרה אחוזים מכל ישוב יעמדו על המשמר - חמשה בתוך העיר וחמשה רוכבי סוסים אשר יסובבו בשדה. בעת הצורך אפשר להוסיף או למעט. "ועל-ידי-כן אשר חמושים יעלו בני-ישראל ויסעו, יהיה חתת א-להים על כל הסביבות שלא יעלה שום פורץ בעזרת ה'". השומרים המהלכים ברגלם יקראו בשם 'שומר'איל', ואילו הרכובים בסוסים הסובבים בשדות ובכרמים יקראו 'לוחמיאיל'. הצבא ינהג רק על-פי התורה, ובשבת-קודש יועמדו שומרים מבני נח. אולם תמיד יהיו מוכנים לעמוד על המשמר, שאם ישמע קול תרועה וחוצרות - יעמדו מיד כולם למשמר, וכאשר מבואר בשלחן ערוך פרטי הדינים בזה.

אחדות העם - "אין הפרש כלל בענייני כולל בין אשכנזי, ספרדי או מערבי [בני צפון אפריקה, שנחשבו לעדה נפרדת מהספרדים האחרים] - כל מי שרוצה לכונו לכולל, יכנוס". יש להתאמץ להרבות שלום, אחדות, אהבה ורעות בין כל בני ישראל מכל העדות על מנהגיהם השונים.

לבוש - מאחר ואמורים להתקבץ כאן מכל בני-ישראל מכל ארצות הגולה, והנסיון מוכיח כי הבדלים בלבוש עלולים לגרום לפרוד בלבבות, מה טוב יהיה להחזיר עטרה ליושנה גם בזה, "להתאמץ שכל בני הכולל ישנו את מלבושיהם וילבשו אותם מלבושים... ואל יהי דבר זה קל בעיניכם, כי הלבוש הכולל הוא יסוד ליהדות ולאחדות".

חינוך הבנים - העמדת בתי ספר בכל מקום, לשם יבואו הנערים מגיל חמש ומעלה. יש לחזור לשיטת הלימוד של רבותינו - בן חמש למקרא, בן עשר למשנה, בן חמש עשרה לתלמוד. יקח עוד מעל מאה שנה, עד ששיטה זו תונהג כאן בארץ על-ידי הגר"ש זילברמן וצ"ל! בגיל שמונה עשרה עליהם לשאת אשה.

חינוך הבנות - יש להעמיד בתי-חינוך גם לבנות ישראל, שם תלמדה הנערות תפילה, קריאה וכל ההלכות הנוגעות לבנות ישראל, כמו גם מלאכות שונות ומלאכת הכתיבה בעברית, ושתדענה גם לדבר בלשון הקודש "למען אשר יצאו משם בנות ישראל המדברות שפה עברית, למען יוכל להיות כל איש שורר בביתו לדבר כלשון עמו". שוב מתגלה רבנו בראייתו לרחוק. רק כעבור כששים שנה, אחר שבנות ישראל באירופה נשבו בתרבות הגויים והלכו לאוניברסיטאות, וכמעט לא נמצאה בת שתסכים להתחתן עם בן-ישיבה, הגתה שרה שנירר ע"ה את הקמת בית יעקב, בתמיכת מרן החפץ חיים.

שפה - על בני הכולל להתאמץ לדבר בלשון הקודש. על-כן כל האסיפות תערכנה בלשון הקודש, וכן כל דבר אשר יוצא מהכולל - הכל יהיה בלשון הקודש. כמו-כן יש להזהר שעל-כל-פנים בשבת קודש - ידברו בלשון הקודש בלבד, וכן יש לחנך את הנערים להשתמש בלשון זו. יש לזכור, כי מדובר על שנים רבות לפני שהשתמשו בעברית כשפה מדוברת.

ה' לשם כך הוא יושב לכתוב את תכנית החברה מחדש. כעת, אחר העליה לארץ הקודש, מתוכננת החברה בצורה חדשה לגמרי, בצורה שתתאים עם המטרה הנעלה של קיבוץ כל גלויות ישראל לארץ ישראל והקמת מרכז תורני עולמי לעם ישראל בארצו.

כשלוש שנים אחר עלייתו לארץ, בשנת תרל"ג, יוצא לאור הקונטרס המחודש "חברה מחזירי עטרה ליושנה הקדושה עם כולל העברים", כשהפעם נכתב הקונטרס בלשון-הקודש. כאן בארץ-ישראל, מתוכננת החברה להתחלק לשתיים - החברה האחת - 'מחזירי עטרה ליושנה' - מיועדת עבור כל היהודים בכל מקום שחפצים בהתכנסות תחת אגודה אחת לעשות רצון הקב"ה; ואילו החברה השנייה, הנעלית יותר, מיועדת עבור היראים והשלמים יושבי ארץ-ישראל, אשר מוכנים לקבל עליהם את החוקים הנוקשים של החברה, והיא נקראת בשם 'כולל העברים' - "דזה השם 'עברים', הוא ראש לראשונים, לשורש האומה הישראלית, כענין אברהם העברי".

בפתח הקונטרס הוא שולח קריאה חמה לכל יהודי הגולה שלא לעכב את שהיתם בארצות העמים הטמאות, ולמהר להמלט על נפשם ולהתקבץ לארץ ישראל. לעיל הבאנו את דבריו חוצבי הלהבות אודות קץ הגלות ואפשרות התקומה היחידה לעם היהודי, שאינה אלא בארצו. הוא אף מוכיח, כי הגאולה האמתית לא תבוא באותות ובמופתים, אלא כדברי שמואל בגמרא וכפסק הרמב"ם, שאין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שעבוד מלכויות. ממילא, מוטל עלינו, ורק עלינו, לעסוק בקיבוץ גליות. הוא מוכיח מהגמרא, כי קודם תבנה ירושלים, ורק אז יבוא בן-דוד, ואפילו בית המקדש יבנה קודם למלכות בית דוד כפי שהיה בימי בית שני, וכמפורש בירושלמי (מעשר שני פרק ה).

יוצא, אם כן, שהמעשה בפועל לגאולת עם ישראל מוטל אך ורק עלינו, על עם ישראל - "ואם-כן מוכרח הוא כן שיתקבצו הגליות מעצמן, כי יעיר ה' רוחם לקיים 'אחר ישובו בני ישראל' מעצמן, 'ובקשו את ה' א-להיהם ופחדו אל ה' וטובו וגו'. וכי יש ספק בזה שאם לאבותינו במצרים היה רשות לעלות לארץ-ישראל כאשר בזמן הזה, שהיו עולים בבהילו בשמחה רבה?... ובגמרא מפורש הוא דרק כאשר יהיה נגמר כבר בנין ירושלים אז יבוא דוד... דגם בנין הבית יהיה קודם למלכות בית דוד וכמו שהיה בבית שני". עוד הוא מדייק בדברי רבותינו ולומד חידוש עצום - "ותדע, כי כלו כל הקיצין, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה ובמעשים טובים - נקטו בכפלים, כי לא די בתשובה לבד, כי כבר עשו אבותינו יותר תשובה, כי

אם תשובה צריכין בפועל במעשה, לכו ונשובה אל ה'". נמצא, שקיום המצוות כולן הוא בגדר תשובה, ואילו המעשים הטובים שדברו עליהם רבותינו, אינם אלא העליה לארץ ובנינה הגשמי!

אחר כל אותה הקדמה, בא רבנו לתאר בפרוטרוט את צורת החברה היהודית כפי שראה בחזונו, וכל מי שמבין מעט היסטוריה ויודע את הלך הרוח בזמנו, עומד ומשתומם, כיצד כבר אז חזה מערכות כפי שהוא מתאר, מערכות שאינן אלא תכנית ליישום מעשי של מדינת התורה! מדובר בתכנית מפורטת לסעיפים ולסעיפי סעיפים! במסגרת מיוחדת כאן הבאנו רק מקצת מזעיר מאותה תכנית.

לדאבוננו, גם כאן קמו מתנגדים לרעיון, ודווקא מקרב ציבור היראים ספג רבי עקיבה יוסף קיתונות של בוז ולעג. אותם עסקנים, אשר חששו ששינוי פני החברה ינשל אותם מתפקידיהם ויפגע בשליטתם על כספי התרומות המגיעות לישוב, חפשו כל דרך להצר את צעדיו של רבי עקיבה יוסף, ואף שהכל הכירו בצדקותו ובגאונותו, אותם גורמים לא אמרו נואש, וחפשו היכן ניתן 'לתפוס' אותו ולהעליל עליו עלילות.

מכיון שהיה בעל מחשבה מקורית גם בתחום ההלכה, החליטו לנצל זאת, וכאשר יצא ספרו 'בית יוסף חדש' בשנות תרל"ה, הצליחו למצוא פסק, אשר שמש עבורם נשק כנגדו. באותם ימים נוצרה בעיה כאובה, של יהודים רבים, אשר נמלטו מרוסיה לארץ-ישראל כדי לברוח מחובת השרות בצבא הרוסי, והיו כאלו שנשותיהם לא רצו לעלות

תפילה בכוונה יותר גדולה מביום הכיפורים

כשרבי עקיבה יוסף נסע לראות את הנחלה שהוצעה לרכישה באזור חברון, נחלה המכילה אלפי דונמים של אדמה פוריה ומתאימה ליישוב של משפחות רבות, ומצאה מתאימה ועונה על דרישותיו, הוא תאר בהתרגשות את מה שחזו עיניו - הרים פוריים רבים, יערות עצים צומחים עליהם, ואויר עד להפליא.

"בין ההרים משתרע מישור פורת, ובשני מקומות מצאנו גם חורבות עתיקות ובהם עמודים עתיקי ימים מאוד. התפללתי שם שחרית ומנחה וגם מעריב, ומעולם לא כוונתי את לבי כמו בתפילה ההיא, ואפילו לא ביום הכיפורים. דמעות זלגו מעיני בזכרי מה אבד לנו. אי אפשר לי לתאר כלל את המקומות האלה, העוזבים מבניהם זה אלפי שנים, כיצד הם לובשים גיל בשוב אליהם יהודים".



עמם. בתשובה ארוכה שכתב רבי עקיבה יוסף, הוא התיר לאותם פליטים לשאת אשה נוספת, ולהקל בחרם דרבנו גרשום הידוע.

אותם עסקנים, אשר פעולותיו של רבי עקיבה יוסף היו לצנינים בעיניהם, מהרו להדפיס שלושה קונטרסים נגד הספר ונגד מחברו, והפיצו אותם בכל קצוות הארץ, ובעיקר בחו"ל. תוך כך הפיצו שמועות שקריות וזדוניות כנגד רבי עקיבה יוסף על-מנת להבאיט את ריחו. מלבד מה שפעלו להשפיע על רבנים בירושלים ובגולה, הודיעו לחברי הכולל ההונגרי, כי כל מי שיהיה לו קשר כלשהו עם רבי עקיבה יוסף - יפסיד את כספי החלוקה, שכל פרנסתם הייתה תלויה בזה. לא לחינם רצה רבי עקיבה יוסף לייסד מושבות חקלאיות ולשחרר את היהודים בארץ מהתלות באותם כספים. המצב הגיע לידי כך, שרבי עקיבה יוסף נאלץ לגרש מעל פניו את אהביו ולסגור את פתחו בעדם, כדי שיחסו על נפשם ונפשות ביתם וטפם ולא יפסידו את פרנסתם.

רבי עקיבה יוסף לא חת ולא נרתע מפני הרודפים, והוציא לאור חוברת בשם 'צעקת הדל', בה הוכיח את צדקתו. הוא אף הזמין את מתנגדיו לדון עמו בבית דין, אך אלו העדיפו לעשות דין לעצמם. הם פנו לקונסול האוסטרי בירושלים כדי שיפעל לגרושו מירושלים, אך חמיו רבי הלל הפעיל את קשריו, עד שבסופו של דבר זכה רבי עקיבה יוסף לתמיכה של הקונסול, מה שהטיל אימה על מתנגדיו.

כחלק מהחזון הגאולי, ביקש אף לחדש את התכלת בציצית, לתקוע בשופר בראש השנה שחל בשבת ולחדש את הקרבת קרבן פסח במקום המקדש בהר הבית. קנאים התקיפוהו ברחוב שטראוס בירושלים וגזרו את טליתו לגזרים, על שצבע את ציציותיו בתכלת. יש לציין, כי התכלת של אז לא הייתה התכלת האמתית מהחלזון המקורי של חז"ל - מורקס טרונקולוס - שהאפשרות לצבוע בה נתגלתה רק לפני כשלושים וחמש שנים, אך בעצם הנסיון רואים את ההבנה, שהמצוות מוטלות עלינו לקיים, ואין לנו לישב באפס מעשה עד ביאת גואל צדק.

הקמת הישוב בארץ-ישראל

רבי עקיבה יוסף לא אפשר להתנכלויות ולחרמות להסיח את דעתו מהחזון האדיר ומהמגמה העיקרית - ישובה של כל ארץ-ישראל ביהודים יראי שמים ויראי חטא. בשנת תרל"ז, כשנתיים אחר יציאת הספר 'בית יוסף חדש' שעורר את הפולמוס הגדול, שלח שליח מיוחד לחו"ל אל גדולי התורה, על-מנת שיעניין אותם ביסוד 'חברה ישוב ארץ הקדושה'. ביד השליח נמסר פנקס החברה, ובו רשומים כמאה ושבעים חברים.

עקרונות היסוד של אגודת 'קדושת ציון'

השלמה והמתקנת, כאשר תורתנו היא המנוסת את עמנו בכל ערכי החיים, ובכל שאלותיהם, בכל הדילמות ובכל ההכרעות. אבחנוה זו דורשת מכל אשר בשם ישראל יבונה [בין אם הוא מודה בייעוד הנשגב הזה, בין אם הוא מתכחש אליו, ובין אם אינו יודע מה זה אומר, שהרי סוף סוף כולנו יחד כלולים בברית עם ה', ואין לנו אפשרות לחמוק ממנה] להעריך היטב היכן הוא אוהז מבחינת מטרה נעלה זו, ולעשות ככל אשר ביכולתו לקדם את עצמו ואת עמו, כל אחד כפי יכולת השפעתו לכיוון מטרה נעלה זו.

כמובן, שתחילה לכל עלינו להתקדם למצב בו הארץ הנמצאת כבר בידי עם ישראל, תונהג על פי תורה"ק, ושיראי ה' הנאמנים יתנו את דרכה, וזה הישוב ארץ ישראל היותר גדול. אמנם כמובן שיחד עם זאת אין לנו לשכוח את המטרה בצורתה המושלמת, שכל הארץ לגבולותיה סביב תהיה בידי מדינה המונהגת ע"פ התורה הקדושה, ושנוכח לראות את הר בית ה' בראש ההרים, וינהרו אליו כל הגויים לשם ה' אלהי ישראל לירושלים.

ההתקדמות שאנו החרדים לדבר ה' יכולים לקדם בפועל היא כאשר נעסוק בתורה"ק בצורה מודעת, שעם תורה זו אנו צריכים לנהל כאן את החיים כולם, ואת העם כולו, וממילא נתייחס בלימודנו לכל השאלות העולות מהשטח, לכל השאלות הערכיות העכשוויות, ונשיב עליהן תשובות תורניות, ועי"ז אט אט תהיה לנו מערכת שלמה של חוקה על פי התורה"ק, שאותה נשאף ליישם על אדמת הקודש.

וכשם שצריכים אנו ללמוד מהתורה את הצורה הראויה כיצד לנהל מדינה, כן צריכים אנו ללמוד מהתורה ומרוחה את הצורה הנכונה איך להקים כאן עם שלם הקשור לתורה בכל נימי רוחו ונפשו, ולהעמיד על פיהן את חיי הרוח והתרבות, ולהפיח אותה בכל שכבות העם. דברים אלו הם הדברים שאנו יכולים לעשות בפועל על-מנת לקדם את עם ישראל לכיוון מטרתו הנעלה של ממלכת כהנים וגוי קדוש לה'.

הלכך שמה לה אגודת 'קדושת ציון' למטרה, לעורר עניינים אלו, להדגיש את החסד שעשה עמנו ה' כשהחזירנו לארצנו, ולעורר על כך שעתה לאחור שהקב"ה עשה את חלקו, עיקר התיקון מוטל עלינו.

כמו כן הננו מודיעים מעל במה זו, שכל מי שנשאו לבו אותו לקרב אל המלאכה ולקדם בדרך כלשהי את המציאות לכיוון מטרה נשגבה זו - נשמח להיות בעזרו ככל אשר נוכל. נשמח לשתף פעולה עם כל גוף או ארגון, קבוצה או אדם פרטי, הלוקחים על עצמם לקדם עניינים אלו. וכן נשמח לפרסם מאמרים המבהירים נקודות אלו, ומבררים נושאים חשובים אלו.

ויהי' שזנכה כולנו יחד לעשות רצונו ולעבדו בלבב שלם, עד שיתקיים בנו הכתוב 'כי עם קדוש אתה לה' א-להיך'.

ארץ ישראל וישובה, אינה מצוה צדדית, וכמו כן אינו שכר צדדי לעם ישראל. ארץ ישראל כשהיא בשלמותה, היא המקום שבו מתקיימת התורה בצורתה האידיאלית והמושלמת, בה מתקיים הקשר המושלם בין הקב"ה לישראל, בין ישראל לתורה, ובין שלושתם [אורייתא, קוב"ה, וישראל] לחיים כאן עלי אדמות. מסיבה זו אנו רואים שהתורה כולה מתחילתה ועד סופה עוסקת בארץ ישראל, וממקמת אותה במרכז ענייניה. מסיבה זו מצאנו לחז"ל בסוף מס' כתובות, שהעמידו עניין זה של א"י, כדבר הכולל את כל התורה כולה, ואת המבטלה שקלו כעובד עבודה זרה.

זכו הדורות שלפנינו, שבהם בחר ה' לקיים את הבטחתו, ולהראות דרכם שדבר אחד מדבריו אחר לא ישוב ריקם - זכו לשוב לארץ ישראל בקהל גדול, בעם רב ועצום, תחת שלטון שלא היה כמוהו מלאחר מלכות שלמה המלך ע"ה, ואילו פינו מלא שירה כים אין אנחנו מספיקים להודות לא-להינו, א-להי ישראל, על כל הטובה אשר עשה עמנו.

אמנם מאידך, כגודל השמחה כן גם גודל הצער, היות ולפני מאתיים שנה החל תהליך ארוך בעם ישראל של התחלנות ופריקת עול תורה, תהליך שהחל בהשכלה, ברפורמה, ובצינונות, תהליך שהסתיים עם חזרת עם ישראל לארצו, שמני אז עומדים היראים לדבר ה' מן העבר האחד, ופורקי העול מן העבר האחר, ובאופן כללי אינם קרבים זה לזה, הללו מועטים והללו מרובים. מכיון שכך, רחוקים אנו מלראות את עצמנו, ואת עם ישראל כולו, במצב המושלם, לו ציפינו כל משך הגלות הארוכה. ואדרבה, המצב בו 'מנהיגי העם' וראשי המדינה הינם רשעים פורקי עול תורה וחוקותיהם ואינם כפופים לחוקי התורה הוא מצב של חילול ה' וקלקול שלא היה כמותו מעולם.

אמנם, אף כי המצב רחוק מלהיות מושלם, הבדל גדול יש בין דורנו שחזר לארץ הקודש, לבין הדורות שעדיין היו בגלות, הבדל יסודי מאוד בכל היחס שלנו לקב"ה ולעם ישראל ולתורתנו. והוא, שבזמן הגלות לא היה לנו מה לעשות בשביל לחזור למצב נשגב זה של עם ישראל בארצה"ק. באותן תקופות עדיין לא הגיעה שעתם של ישראל להיגאל מאומות העולם. ואילו בתקופתנו הגיע הזמן, ואכן שבנו כולנו לארצנו, עתה בידנו להקים כאן ממלכת כהנים וגוי קדוש, כדבר ה' ביד נביאיו, וכשאיפת כל ישראל שבכל הדורות. עתה ביד עם ישראל ישנה האפשרות לחזור לקיום התורה כולה בשלמות.

אבחנוה זו, יותר משהיא משמחת ומעצימה, היא מחייבת ודורשת - היא דורשת מאתנו דרישה עולמית, דרישה שאכן נקים כאן את עם ה' בצורתו

בדינים הנצרכים למתישבים החקלאיים, ואילו 'עמוד היראה' הכיל מאמרים לחיזוק מצות הישוב בארץ. שנת השמיטה הראשונה הוותה אתגר עבור המושבה, ורבי עקיבה יוסף סידר עבורם את דיני שביעית הנצרכים. המתישבים עמדו בעזו במשימה, נטשו את קרקעותיהם ועלו לירושלים ללמוד תורה.

לא ארכו הימים, ומתנגדיו של רבי עקיבה יוסף המשיכו במעלליהם, והפעם הצליחו במרמה לנשל אותו ואת חמותו מנחלתו של חמיו, אשר בינתיים נפטר. על-אף כאב הלב האדיר, המשיך רבי עקיבה יוסף לפעול בכל כוחו למען ישוב הארץ. עד יומו האחרון, לא חדל רבנו מלכתוב ולעשות בחזון הגדול של ישוב ארץ ישראל על ידי יהודים שלמים באמונתם ותורתם. בתמוז תרפ"א, כשהוא בן 83 שנים, מה שנחשב לזקנה מופלגת באותם ימים, יסד את חברת 'רמתיים צופים'. שם החברה ניתן לה על שם הפסוק הראשון שבספר שמואל - 'ויהי איש אחד מן הרמתיים צופים מהר אפרים'. המטרה היתה ליסד מושבות חרדיות בא"י, שתונהגנה על פי דרכי התורה והיראה ולפי רוח ישראל סבא. תקנון החברה, אשר חייב כל מצטרף, כלל סעיפים כגון שלא להקל במלאכת שבת ויו"ט אפילו ע"י גוי, הן בבית והן בשדה, ושלא יעשה בזה שום קולא או הערמה, וכן לקיים מצוות התלויות בארץ ומצוות שבת הארץ כדעת רבותינו הזקנים שבארץ-ישראל בלי שום התרים. אולם גם הפעם, לא ידעו בני הדור להעריך נכונה את חזונו של רבי עקיבה יוסף, וההתלהבות הראשונית דעכה במהרה. רק אחר מלחמת ששת הימים, הוקמה שכונת רמות על אותן אדמות ויושבה ביהודים.

ובא השמש

בשנותיו האחרונות, והוא כבר עבר את גיל גבורות, היה רתוק למיטתו מחמת חולשתו. הידיעות אודות התגברות העליה לארץ שמחו אותו מאוד, אך תמיד היה צער נלווה לשמחה - מדוע עיקר העשייה למען הישוב אינה באה על-ידי יראי ה' החפצים בשמירת התורה והמצוות. רגיל היה לומר - "רואה אני התערורות משמים לבנין וחידוש הישוב בארץ-ישראל. אם תהיה התערורות בין יראי ה', ליישב ולהפריח את אדמת הקודש - הרי נזכה. אך אם יראי ה' לא ישכילו לנצל התערורות זו, צופה אני שהצינונים החפשיים עלולים להצליח, כי עת רצון היא לבנין הארץ". ושוב, בפעם המי יודע כמה, אנו רואים כיצד ניחן אותו ענק בחוש, אשר בימים קדמונים היה מתואר כנבואי.

בליל שבת, א' אייר התרפ"ב, כעלות השחר, עלתה למרומים נשמתו של הגאון האמת, ענק הדורות, רבנו עקיבה יוסף שלזינגר זצ"ל. את חזונו הגדול לא זכה להגשים בחייו, אך בכתביו ובמעשיו הוריש אותו לדורות הבאים. עלינו מוטלת החובה לדאוג, שהחזון יהפוך למציאות, ארץ-ישראל תיושב כולה ביהודים יראי ה', ארמון על מכוננו ישב, ונגלה כבוד ה' על כל יושבי הארץ. ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

כך לרבי עקיבה יוסף. תחילה עוד רצה להאמין שהעסקה בחברון בכל זאת תצא לפועל, אך משהובהר לו, כי העסקה בשפלה לא תצא לפועל אם לא שתתף בה, החליט להצטרף ליוזמה. הוא כינס את החברים לאסיפה כוללת, הכתיב שנים עשר תנאים הקשורים לשמירת הדת, ותבע שכולם יחתמו על התקנות. אחר שכולם חתמו, החליט אף הוא להצטרף ולקנות נחלה - עשרה חלקים מתוך מאה חלקות שהיו שם. את הכסף קבל מחותנו רבי הלל, בעקבות קנייתו, הצטרפו שאר החברים, ותוך שלושה ימים אספו



הזמנה לחתונת ביתו. תרגום של תחתית ההזמנה: אנו מזמינים את ידידנו לחופה ולחתונה אצלנו בכותל המערבי בבית שלידי מקום המקדש ובזכות האבות יעזור ה' יתברך לראות מהרה בשמחות בית א-להינו וכל הישועות

מכולם את הסכום הנדרש, ורבי עקיבה יוסף נסע ליפו לטפל בקניית הנחלה.

באותה נחלה הוקמה המושבה פתח-תקוה, אשר הפכה ברבות הימים לעיר ואם בישראל. ביום העליה לקרקע, סידר רבי עקיבה יוסף סדר הושענות מיוחד לתפילה על הגשם וברכת הארץ, ובמשך כל זמן הטיפול בקניה, התענו החברים מספר תעניות והתפללו בחזקה.

המושבה הייתה לשם דבר, בעיקר בשמירת המצוות התלויות בארץ, אשר לא התקיימו בידי ישראל במשך כמעט אלפיים שנה! רבי עקיבה יוסף היה משגיח על הפרשת התרומות והמעשרות - אחד מעשרה נתנו ללוויים, ומעשר עני - לעניים. וכך כתב - "ויום טוב היה לי כאשר זכיתי להעלות עשרה גמלים הראשונים מלאים מעשר ראשון ומעשר שני לירושלים ולחלקם לכהנים ולויים ולעניים". המעשר הובא לירושלים, והוא חולק בשכונת מאה שערים לכל העניים שבאו בהמוניהם.

רבי עקיבה יוסף המשיך בפועל לחיזוק המצוות התלויות בארץ, והוא חדש את הוצאת הירחון 'עמוד התורה ועמוד היראה'. הירחון כלל שני חלקים, 'עמוד התורה' עסק

רבי הלל, חמיו של רבי עקיבה יוסף, סיים ביד השליח, וזה חזר ארצה עם כמאתיים מכתבי תמיכה מגדולי ישראל בהקמת מושבות חקלאיות בארץ-הקודש על טהרת הקודש, בהן תתקיימנה המצוות התלויות בארץ. רבי הלל הצליח לרתום לרעיון אף את הנדיבים הגדולים הברון רוטשילד, שמסר בידיו אלפיים וחמש מאות מרק זהב, ור' משה מונטיפיורי, שבא בקשר עם רבי עקיבה יוסף והביע את נכונותו לסייע.

כשראה רבי עקיבה יוסף שיש בסיס לתכנית, החל לסייר ברחבי הארץ ולתור אחר שטחים ראויים להקמת המושבות. באותה תקופה הציעה הממשלה התורכית למכירה נחלה ענקית בת אלפי דונמים באזור חברון. בנחלה זו הייתה אדמה פוריה וסביבה אלפי עצי-פרי. היא הוצעה למכירה תמורת שש מאות נפוליון זהב.

רבי עקיבה יוסף שמע על ההצעה, ולקח עמו את ר' דוד גוטמן ואת הגאון רבי סלימאן מני, בנו של רבי אליהו מאני, רבה של חברון [בעת שהותקף והושמץ על-ידי חברי כולל הונגריה בירושלים, דווקא אחיו הספרדים היו לרבי עקיבה לעזר ולמשענת, ובתוכם משפחת מאני]. רבי עקיבה יוסף, אשר בילדותו עסק בעבודת האדמה אצל אביו כאשר למדו יחדיו את הלכות זרעים בכרמים ובפרדסים שהיה חוכר, הדחים את המומחים שהצטרפו למסע בידענותו הרבה וביכולתו להבחין בטיב הקרקעות. הנחלה מצאה חן בעיניו, והוא החליט לקנותה.

הנסיון לשמור על סודיות הנסיעה לא צלח, ובדרך כלשהי היא נודעה לעסקנים המתנגדים לרבי עקיבה יוסף, אותם הכרנו זה מכבר. אלו לא בחלו בכל אמצעי, והכינו מארב לשלושה בכניסה לירושלים. בחסדי שמים, השמועה גונבה - רבי עקיבה יוסף החליט להתפצל בחזרתם - רבי עקיבה יוסף נכנס דרך שער ציון, רבי סולימאן מאני נכנס דרך שער שכם, ואילו ר' דוד גוטמן, שהיה חמוש באקדה, נכנס בדרך הישרה - דרך שער יפו. שם אכן חיכו המתנגדים למשלחת, אך כשראו את ר' דוד גוטמן ואקדחו בידו, מהרו להתפזר למקומם.

אחר שכשלה מזימתם, הלכו אותם עסקנים והלשינו על רבי סולימאן מאני, אשר ניהל את המשא ומתן מול השלטון התורכי, כי נתן שוחד לממוני ופקידי הממשלה. רבי סולימאן נאלץ לברוח לדמשק, אך רבי עקיבה יוסף לא אמר נואש, והצליח לגייס את הסכום במלואו. אולם כאשר הגיע לסיום העסקה, נודע לו כי כבר הקדימו ערבי עשיר מתושבי האזור. רבי עקיבה יוסף עוד נסה לבוא עמו בדברים, אך זה בקש עבור שלישי מהנחלה סכום אדיר של חמשת אלפים נפוליון זהב, שלא ניתן היה להשיג, והעסק ירד לטמיון.

הכשלון בחברון שבר את לבו של רבי עקיבה יוסף, והוא היה בוכה על כך מאין הפוגות. אך לא איש כמוהו יתן לרוחו ליפול ליאוש, ובאותה תקופה הוצעה לר' דוד גוטמן נחלה אחרת באזור השפלה, אשר הכילה עשרת אלפים דונם, והוא סיפר על

חיבת הארץ

חיבת הארץ - ביטוי תמים ופשוט לכאורה, אך עמוק עמוק מי ימצאנו! כל מי שלומד את ספר התורה מתוך מגמה להבין את התכלית הנרצית בעיני ה', ומתוך הבנה, כי יש לתורה מגמה משלה, אשר הכל סובב סביב אותה מגמה - מביין עד כמה חיבת הארץ, אהבתה וחובת ירושתה הוא הברית התיכון שמחבר את כל חלקי התורה יחדיו, והוא מהווה את הנושא המרכזי, אשר תורתנו הקדושה סובבת סביבו.

רבים שואלים, מה מצאתם לעצמכם במצוה זו דווקא, לעשות ממנה עסק גדול, ועוד כוון כאשר היא כביכול 'שנויה במחלוקת', ושגם אם אכן היא מחויבת - מתלוות אליה כל מיני בעיות בהשקפה'.

ואכן, אילו היה מדובר ב'עוד מצוה', אחת מני רבות, היה מקום לשאלה זו. ואף שכל אות ואות בתורה יקרה מפז ועלינו למסור את נפשנו עבור כל פרט וכל הלכה בתורה, עדיין היה מקום לתהות, מדוע בחרנו להתמקד דווקא במצוה זו. אך כאשר מבינים, כי חיבת הארץ אינה רק עוד מצוה, אלא היא הנושא המרכזי שעומד בראש מעיינינו של בורא עולם, כי היא עומדת בבסיס שטר הכתובה שכתב אתנו בורא עולם, אזי מבינים, כי קושיה זו עקורה מעיקרה. במבט ראשון הרי ישנה קושיה עצומה, מדוע הקפיד בורא עולם על כבודה של ארץ-ישראל והעניש את המרגלים בעונש כה חמור, ולא אבה לסלוח להם, אף שסלח על חטא העגל, שם הפגיעה היתה בו ישירות!

אמנם זאת עלינו להבין - מלבד מה שכבר הכריע רבנו החזון איש כדעת הרמב"ן, שיישבת ארץ-ישראל היא מצות עשה הנוהגת בכל הזמנים, ומלבד כמות המקורות האדירה בחז"ל, אשר יוצאים מגדרם בהתלהבות קדשם ביחס למצוה זו בגמרות שונות, במדרשים ובכל מקום - מלבד כל זאת, ישנה אבחנה קריטית, אשר חשיבותה עולה על כל אבחנה אחרת, כפי שיוסבר להלן.

על-מנת להבין את חשיבותה של ארץ-ישראל והחביבות שאנו מחויבים לחוש כלפיה, עלינו להתבונן ביסוד הקשר שלנו עם בורא עולם, להבין כיצד הוא בנוי, ומתוך כך להסיק מה מקומה של חיבת הארץ בתוך אותו הקשר. בתורה מתואר הקשר בין ישראל לאביהם שבשמים כקשר של אב לבן - 'הלוא הוא אביך קנן' (דברים לב ו). הנביאים דימו את היחסים בין הקב"ה לכנסת ישראל כיחסי בעל ואשה, והגדיל לעשות שלמה המלך בשיר השירים, אשר לאור משל זה תאר את כל מהלך ההיסטוריה היהודית. כמוכוב, שישנן סיבות לאבחנות השונות הללו, וישנה גם אבחנה של עבד ואדון, אך המשותף לכל אותן אבחנות, הוא שקיימת מערכת יחסים הדדית בינינו לבין הקב"ה, והברית שכרתנו עמו כוללת שני צדדים המחויבים זה לזה.

נתבונן במהותה של הברית. במבט שטחי נראה, כי כל אחד חייב לעשות את חלקו שלו בברית, ובכך היא מתקיימת. אך בעומק הדבר מובן, כי לא די בכך. כשם שצד אחד חייב לעשות את שלו, כך הוא גם חייב לקבל מהצד השני. אשה שאומרת לבעלה - בשלתי, כבסתי, עשיתי את כל מה שאני חייבת, ואני לא צריכה ממך שום דבר - אין זו אשה צדיקה, שנוהגת לפנינו משורת הדין, ונעל לתת ואינה רוצה לקחת. אשה כזאת גרועה עשרת מונים מאחת שלא הספיקה לבשל! נכון, היא עשתה מה שהיא צריכה, אבל היא נתקה את כל הקשר, שברה את הברית! אהבתנו כרתנו ברית עם בורא עולם, שנקיים את מצוותיו, והוא - 'עניק לנו את ארץ-ישראל'. על כך נכרתה ברית בין הבתרים, ועל כך נכרתה ברית המילה! זו ההבטחה שמסר יעקב לבניו, ויוסף מסרה לדורות הבאים, ובמשך כל שעבוד מצרים היא עברה מפה לפה, עד שבא משה לגאול את ישראל ולקיים את אותה ברית. "ויאמר ה' אליו זאת הארץ אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב לאמר, מאי לאמר - אמר הקדוש ברוך הוא למשה: לך אמור להם לאברהם ליצחק וליעקב - שבועה שנשבעתי לכם - כבר קיימתיה לבניכם" (ברכות יח:).

ועד כדי כך היה מובן, שכל ענינה של היהדות וכל מהותו של עם ישראל תלויים בקיום הברית על נתינת הארץ, עד שהגמרא מביאה בשם שמואל תיאור של הדיון בין יחזקאל הנביא לזקנים - "באו עשרה בני אדם וישבו לפניו, אמרו להן: חזרו בתשובה. אמרו לו: עבד שמכרו רבו, ואשה שגרשה בעלה, כלום יש לזה על זה כלום?" (פנהדרין קה:). מה אתה רוצה מאתנו, הם אומרים, ברגע שגולים מהארץ, הברית כבר לא קיימת! יחזקאל אינו משיב, שאין קשר בין הדברים, וצריך לקיים את המצוות בכל מקרה. אומרת הגמרא בהמשך שם - "אמר לו הקדוש ברוך הוא לנביא: לך אמור להן, אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחתיה או מי מנושי אשר מכרתי אתכם לו הן בעונותיכם נמכרתם ובפשעיתכם שלחה אמכם. והיינו דאמר ריש

לכיש: מאי דכתיב 'דוד עבדי', נבוכדנצר עבדי'. גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שעתידין ישראל לומר כך, לפיכך הקדים הקדוש ברוך הוא וקראו עבדו, עבד שקנה נכסים - עבד למי, נכסים למי? והעלה על רוחכם היו לא תהיה אשר אתם אמרים נהיה כגוים כמשפחות הארצות לשרת עץ ואבן חי אני נאם ה' א-להים אם לא ביד חזקה ובזרוע נטויה ובחמה שפוכה אמלוך עליכם. אמר רב נחמן: כל כי האי ריתחא לירתח רחמנא עלן ולפרוקינן". ופרש"י שם בדברי רב נחמן "בחיימה שפוכה אמלוך עליכם - שיגאלנו בעל כרחנו וימלוך עלינו". הרי למדנו, שבבוא הנביא לחייב את העם לשוב אל ה', הטיעון שלו נשען על זה שהברית באמת לא הופרה, וישראל ישובו לארצם! בלי נתינת הארץ - אין ברית, אין יחס, וכל המצוות - הגם שאנחנו מקיימים אותן - הן מנותקות מהקשר שלנו עם ה', ואינן קשורות לתכלית הא-להית, וזה עומק דברי הספרי, שאינן אלא ציונים, שכשנחזור לארצנו ונקיים את התורה והמצוות כחלק מקיום הברית עם ה', כשנעבוד אותו באמת כרצונו - אז לא יהיו עלינו כחדשים.

מעשה מובן, מה גדולה היא מעלתה של ארץ-ישראל בתורה, וכיצד כל היחס שלנו כעם עם אבינו רוענו בנוי על המתנה הנפלאה הזאת. מעתה מובן, מדוע לא מחל ה' על חטא המרגלים. עתה שמת כל הדור ההוא, מה שלא עשה בחטא העגל. חטא העגל היה העבירה החמורה ביותר, אבל חטא המרגלים שבר את כל היחס בינינו לבין ה'. אלו שרצו לשוב מצרימה לא עברו על איסור סקילה, גם לא על כרת, אבל הם רסקו את הקשר שלנו



הרב יידי ליבוביץ זצ"ל עם בואו לארץ הקודש
גדולי החכמים היו מנשקין על תחומי ארץ ישראל ומנשקין אביה ומתגלגלין בעפרה, וכן הוא אומר 'כי ירצו עבדיך את אביה ואת עפרה יחוננו' (משנה תורה לרמב"ם). הלכות מלכים ומלחמות. פרק ה, הלכה י*

עם בורא עולם. מה גדול הוא החיוב המוטל עלינו בדור שזכה לשוב לארצו בתהליך שאין לו אח ורע בהיסטוריה האנושית - לדבוק בארץ, לאהוב אותה, להתענג עליה ולרשת אותה בשלמות, כדי שנעמוד בה לפני מלכנו כרצונו והוא ישרה שכינתו בתוכנו.

מרן האור שמח זצ"ל



הנה דע יקירי כי להראות גודל המצווה הזאת ומעלתה היא אך למותר, כי מי הוא האיש הישראלי אשר יסתפק בזה, הלא מיום קרוא ה' לצור מחצבתנו הבטיח לו בארץ חמדה, ושלש מתנות נתנו לישראל: תורה וא"י ועוה"ב כולם כאחד. וכל פרטי התורה מתאימים עם הבטחת הארץ וישובה, מצוות רבות לא יוכלו להתקיים רק בארץ, ואף מצוות שהן חובות הגוף ואינן תלויות בארץ כתוב בהן 'כי יביאך', לאמור עשה מצווה זו כדי שתכנס לארץ. ואחרי שהכעיסו בחורב ועשו עגל מסכה, נעתר ה' והשיב חמתו מהשחית, ובמאסם הארץ נשא ידו להפילם במדבר וכו' ובהוציאם דבה ודברי נרגן על הארץ החמיר מאשר חטאו דברים עליו יתברך. וכן תורתנו המסורה מלאה בשבח הארץ ושקלו רבותינו מעלת ספר יהושע במעלת התורה, לפי שהוא ערכה של א"י, ור' יוחנן התפלא כי שמע כי איכא סבי בבבל - 'למען ירבו ימיכם' כתיב! התבונן איך שקל את מצוות ישוב ארץ ישראל בזמן חורבנה, עד כי חש פן יעלה בלבב אחד לאמר, הלא בחוץ לארץ אקיים מצוות יתירות, וזה יו"ט שני של גלויות, ושתי חלות בסוריא, קרי ר' יוחנן על זה "וגם אני נתתי להם חוקים לא טובים ומשפטים בל יחיו בהם", שיותר טוב להיות

בארץ לשמור רק יום אחד. ופרקים שלמים בתוספתא ובספרי דבי רב ובתלמודים שמפליגים בשבח הארץ, עד כי המלקט מהם מאמרים במעלות הארץ וישובה הוא בעיני מלקט אגלי טל מני ים. כלליות תורתנו והמסורה היא מקושרה במעלות הארץ.

וגם בבקורת על אנשים פרטיים הבדילו בין חכמי ארץ ישראל - מקל נועם, לחכמי בבל - מקל חובלים, כמו על רבי זירא ועל רב נחמן אמרו - 'מה בין תקיפי דא"י לחסידי דבבל'. והנה גם בתכונות רעות אצל אנשי בליעל הבדילו בין ארץ ישראל לשאר ארצות - 'ונתן לך לב רגז' בבבל כתיב, ומה בין גנבי בבל ללסטים דא"י, וחכמי בבל אמרו = חד מינן דסליק וכו' כתרי מינייהו.

לכן לעורר רבים למצוות ישיבת ארץ ישראל היא אצלי משנה שאינה צריכה, כי היהדות מעטה תהלה להארץ, ותזכיר להישראלי ג' פעמים בכל יום בהתפללו דרך ארצם, כל ברכת המזון יברך ויודה על הארץ הטובה...

הובא ב"ארץ ישראל בספרות השו"ת" עמ' סח - טו. (קדושת ציון גליון א)

מרן החזון איש זצ"ל



בעקבות האמנציפציה עול תורה. המצוות נעזבו על ידי מאות צעירים, הבנים לא הלכו בדרך הגדול בתורה ובמעש כאחד, והתבונן לבנים המורדים, ראה שקשה להחזירם למוטב. ובכדי שלא ינתק קשרם לעמם, בקשם אגא, אל תזניחו את הכל, הנה מצוה אחת יש, שמרו לפחות אותה - מצוות ישוב ארץ ישראל, וחלק מהנוער נענה לבקשתו, אך שכחו את היסוד לחיבת הארץ שלהם. שכחו ולא הבינו מה חמה ולוהטת האהבה שבלב שומרי תורה ומצוותיה לארץ, וחשבו שרק הם היחידים ששמרו לה אמונים, מבלי לזכור מאיזה מקור הם ניוונים. והיאך ייתכן אחרת? האם זה אפשרי, שיהודי שומר תורה לא יהיה חובב הארץ? הלא מוטבע דבר זה בחינוכו של הילד עד שאין למחוק את הרשמים שהוא מקבל ושנחרתים ככצפורן ברזל על לוח לבו. הנה, לומד הילד חומש, לומד על בחיר האומה שלא קם כמותו ועל שנותיו האחרונות. והנה משה העומד לפני פטירתו ושערי גן עדן פתוחים לפניו, הוא שיזכה להתענג מזיו שכינתו באופן יוצא מגדר הרגיל, בקשה אחת ויחידה יש לו - אעברה נא ואראה את הארץ הטובה... איזה רושם כביר על ערכה של ארץ זו סופג לתוך נשמתו ילד זה. הלומד את התורה, והלומדה לא כאחרים, אלא בקדושה ובטהרה. הנה הוא רואה לפניו את משה רבינו, אשר ערכו אצלו בל יתואר, וגודלותו כל תשוה לשאר בשר ודם, משתוקק על הארץ וקדושתה.

באחד מטיווליו סביב בני ברק, אשר הרבה בהן, מהיותן הכרחיות לבריאותו, סח מרן זצ"ל: 'הם מתימרים להיות חובבי ציון, ואומרים עלינו, שאין לנו חיבה לארץ ישראל והבנה לישובה. נתבונן קצת בדברים, בזכרוני עיירה קטנה, ליטאית, שזונו בה בקושי כמה מאות משפחות יהודיות. שלשה רובל בשבוע הספיקו אם כי בצמצום, למשפחה יהודית שלמה. היו חיי לחץ ועבדו את ה'. והנה בא משולח, משולח של ישיבה, עשה בעיר כמה ימים, הלהיב את הלבבות, דרש ונאם, הלך מבית לבית, ולכשהצליח אסף שמונה רובל. וכשהיה המשולח אחד מהמעולים שבמקצועו ופעל למען ישיבה שכבר יצאו לה מוניטין, הרי היה שגר פעולתו המאומצת במשך כמה ימים סכום של 15 רובל אם הלך בגדולות. והנה בא לעיירה משולח לעניי ארץ ישראל. לפני עשרות שנים התקין ר' חיים מוולוז'ין את קופת רבי מאיר בעל הנס. מקופה זו ניוונו אלפים ורבות מתושבי ארץ הקדש. המשולח בא לעיירה ואין לו צורך להלהיב את הלבבות, לעורר לנדבות, וכדומה. מלאכתו נעשית מאליה. הוא הלך למנות ולסכמן. והסכום היוצא מעיירה זו הוא מדי שנה בשנה 300 רובל. אם נבוא 'לתרגם' סכום זה לסכומים שבימינו, הרי נאספו אז בעיירות קטנות ובפינות נדחות מיליונים לירות לטובת ארץ ישראל - ומהם נוסד הישוב, ובהם נבנה. והנה השתנו הזמנים. רבים החלו להסיר מעליהם

ועוד רבות כנהנה וכהנה. ועוד רבות מאמר יחז"ל, ואטו כרוכל לא ניזול וגמני אותם. וכל זה מתוך גישה של מיוחדת, גישה של דברים אשר אין קדוש מהם ואינם ניתנים להשתנות ואשר אין בן אדם יכול לבקר אותם, אלו דברים שמום אין בהם, ואין להרהר אחריהם". ומסקנתו של מרן זצ"ל להלכה היא, כי ארץ ישראל ניתנה לאברהם אבינו ע"ה ומתנת אברהם אבינו ע"ה קיימת, ואר"י בחזקתנו עומדת לעולם משום שניתנה לנו. ואף לאחר שגלו ישראל, וקנו האויבים את הארץ בכיבוש מלחמה ויאוש ומפני שנשתקע שם הבעלים - עדיין נחשבת הארץ של ישראל מצד הבטחת שמו יתברך להשיבה אלינו. וגוף הארץ הוא שלנו, ואף שכל יחיד כבר פקע קנינו מחלקו המגיע לו מכח ירושת החלק שנתחלקה אר"י לשבטים, מכל מקום יש לכל יחיד חלק בארץ, מצד שניתנה לכל ישראל ותתחלק לבאי הארץ לעתיד לבוא (חזון איש שביעית מהדור"ת סי' כא ס"ה)

מתוך ספר "האיש וחזונו" על מרן החזון איש זיע"א, נכתב ע"י רבי קלמן כהנא מחבר הספרים "המצוות התלויות בארץ" "טהרת בת ישראל" "שנת השבע" ועוד. (קדושת ציון גליון מו)

תורת האומה - השאיפה לשלטון התורה

מערכת מתחכמת יותר, אך אכזרית לא פחות, של 'ערכים', אשר כולם מכוונים למטרה אחת - הפיכתו של האדם לבהמה דו-רגלית בעלת יכולות הרסניות. התורה באה לשחרר את האדם מאותם כבלים, ובאמצעות התורה והמצוות, לאפשר לו להפעיל לפסגות של קדושה.

לשם כך נועדה המדינה היהודית ומערכת החוקים, אשר מעצם הגדרתה - רק מדינה מסוגלת לאכוף. נכון הדבר, שמי שאינו מקבל את התורה כאמת המוחלטת הנתונה מסיני - אינו מסוגל לקבל זאת. אך מוטב לומר את האמת, מאשר להוליך את כולם בכחש. האמת הזו אינה משתנה לפי מספר האנשים שמסכימים אליה. היא עומדת לכשעצמה. ואחד האסונות הגדולים ביותר של הגלות שנכפתה עלינו בעוונותינו הוא איבוד המסגרת המדינית שמאפשרת לנו לדאוג לכך, שהעם כולו יהיה כפוף לחוקי התורה. ואלו דברי הרמב"ם בספר המצוות, אשר החינוך העתיק פחות או יותר מילה במילה, זו"ל (מצות עשה קעו, וכעין זה בחינוך מצוה תצא) -

"והמצוה הקע"ו היא שצונו למנות שופטים ושוטרים שיכריחו לעשות מצוות התורה ויחזירו הנוטים מדרך האמת אליה על כרחם ויצוו לעשות הטוב ויזהירו מן הרע ויעמידו הגדרים על העובר, עד שלא יהיו מצות התורה ואזהרותיה צריכות לאמונת כל איש ואיש".

איזה אדם מערבי אינו מתחלחל כשהוא קורא את הדברים הללו? גרוע מכך - כמה חובשי כיפות, גם שחורות, אנחנו מכירים, אשר חשים רגיעה מדברי הרמב"ם האלו? אך אין זאת אלא משום, שלא הפנמנו דים



מרן הגאון רבי זלמן נחמיה גולדברג זצ"ל

מנת שיהיה ראוי לאותו צלם הא-להים שניתן בקרבו, קובעת לו התורה חוקים ומצוות דווקא בחייו הפרטיים, באותם תחומים שלפי התפיסה המערבית אין לאפשר למערכת המשפט כל דריסת רגל. דווקא בשטח הזה יקבע גורלו של האדם - האם יהיה יצור בלתי-מוסרי, נהנתן, בהמי, חסר עול ורסן והרסני כלפי הסביבה וכלפי עצמו, או שיזכה ליאור באור החיים, ללכת בדרכי ה', לשמור מצוותיו ולהנות מטובו.

אין לאף יהודי, ולא למדינה היהודית, כל 'זכות' להתמכר לרוע ולאִיבוד צלם הא-להים. אותו 'חופש' שהתרבות המערבית מקדשת אותו - אין לו דבר וחצי דבר עם חרות אמתית. מדובר בשעבוד, בדיכוי, ברוונות ובעריצות מהסוג הגרוע ביותר. גם במשטרים הטוטליטריים ביותר שהיו ושישנם, כשהאדם נמצא עם עצמו בחדרי חדרים, הריהו בן-חורין לחשוב, ובמדה מסוימת גם לפעול, על-פי צו מצפונו. אך תחת שלטון החילוניות המערבית הרומסת כל ערך של קדושה בשם 'ה'חופש' - שם נמצא הדיכוי הנוראי ביותר. שם, גם כשהאדם נמצא בינו לבין עצמו - הרי הוא שרוי תחת אותה עריצות, שאינה מאפשרת לו להתעלות לדרגת אדם. אין לך שלטון ערפי אכזרי מזה. וכשלקח אותו ה' והוציא אותו מתחת שעבוד מצרים, בוודאי לא היה מעוניין שנשתעבד מרצוננו תחת עול מחשבת הכפירה המערבית.

אותה 'חרות', שהעולם המערבי כה מתפאר בה, עד ש'פסל החרות' הפך לאחד מסמליה הבולטים ביותר של ארצות הברית של אמריקה - אותה 'חרות', כאשר אינה משועבדת לעול מלכות שמים, אינה אלא שעבוד אכזרי של האדם לאגו של עצמו, לחומרנות הכפויה עליו בעצם כפירתו בבורא עולם, ואין זה משנה אם ישלם לו מס שפתיים - כל עוד חייו אינם מנוהלים על-ידי המערכת הא-להית - הרי הוא משועבד. האדם המערבי אינו אלא אסיר בידי תאוותיו. כל הסחי והמיאוס שקיים בעולם המערבי, אשר קשה להעלות על גליון קדוש זה - אינם אלא תוצאות של אותו איבוד רסן.

החרות האמתית, אותה מעניקה התורה לאדם, מגיעה באמצעות דבר ה' המוחלט, החרות על הלחות. זוהי חרות מהשעבוד ליצרים, לתאוות, לעבודה זרה המודרנית, הנעבדת על-ידי אלו, אשר תחת הפסילים עץ ואבן שעבדו בזמנים קדמונים, הקימו לעצמם

כשמדברים על כינון משפט התורה בארצנו בעת הזאת, מחובתנו לחדד את היסוד הרעיוני, שעקרון זה עומד עליו, כדי שיובן עד כמה הנושא הזה עומד בלב המחלוקת בין תפיסת העולם התורנית לבין זו המערבית-ליברלית, אשר בינתיים שולטת בארץ הקודש. כי זאת יש לדעת, שכאשר מעמידים את תורת ה' כפי שהיא באמת - כתורה של אומה, כמערכת חובקת עולם ומלואו, אשר אינה חוששת אף מ'לחדור' לחייו הפרטיים של האדם, לקבוע מה יאכל, עם מי יתחתן, כיצד יתנהג ברשות הרבים וכן הלאה - מבינים די מהר, כי יש כאן עימות חזיתי בין שתי השקפות עולם קוטביות, אשר אינן יכולות לדור בכפיפה אחת. כל עוד היהדות מוגבלת לתחום הלימודי והטקסי, לבתי-המדרש ולבתי-הכנסת, כפי שיעדו עבודה הרצל וחבריו - היא אינה מפריעה לקיומה התקין של המדינה המערבית המודרנית החילונית. אבל כאשר התורה הופכת למה שהיא באמת - לתורת חיים שלמה של אומה על כל המשתמע מכך - לא ניתן עוד לפסוח על שתי הסעיפים, ועם ישראל יצטרך לבחור - האם לאמץ את תורתנו הקדושה הנתונה מסיני כחוקת האומה, או שמא, חלילה, ללכת אחר הברות השגורים של הדמוקרטיה המערבית וגרורותיה.

עימות זה - בלתי נמנע הוא. מוצאו בשורשים היסודיים ביותר של שתי השקפות העולם. תפיסת העולם המערבית בנויה על כך שאין שום אמת מוחלטת בעולם. 'לכל אחד האמת שלו' - פרושו של דבר, שאין כל אמת, והכל יחסי. הכל נמדד ביחס לשאלה עד כמה זה מפריע לאחר, בעל האמת האחרת. תפיסת הממשל המערבית נובעת ישירות מאותה השקפת עולם כפרנית. החברה המערבית לא רק שאינה מכירה באמת מוחלטת, היא אינה מעוניינת כלל וכלל להכיר אותה. טוב להם לגשש באפלה, משום שאותו טשטוש ערכים הוא שמאפשר להם את האנרכיה וה'חופש' המדומה לעשות ככל העולה על רוחם ולצלול אל מעמקי הרפש, הרבה מתחת לחיות ולבהמות. תורת ה', לעומת זאת, יודעת בברור מה טוב ומה רע, והיא מייעדת עבור האדם - ובראש ובראשונה עבור היהודי, אשר מונח עליו עול של תרי"ג מצוות, ולא רק השבע הבסיסית לקיום אנושי סביר - היא מייעדת עבורו חיים של טוב, של עשיית הטוב ושל גמול טוב על מעשיו. ועל-מנת שיזכה לטוב, על-

מדור תורת האומה נתרם ע"י נכדי מורנו מרן הגאון רבי זלמן נחמיה גולדברג זצוק"ל לעילוי נשמתו הטהורה

בתולדות הרב המחבר, הנדפס בתחילת ספר "כף החיים" ח"א, נכתב: "אהבתו וחיבתו לארצנו הקדושה היתה עד להפליא. וכבר בסיון תרס"ד ארי עלה מבבל, ולמרות קשיי התחבורה שהיו בימים ההם [וכידוע, שהעליה לארה"ק בזמן ההוא היתה כרוכה בקשיים גדולים, וארכה זמן רב בדרך לא סלולה ומלאה תחתיתם]. ולמרות דוחק הפרנסה למתישבים החדשים בארץ, היתה החלטתו איתנה לעלות ארצה ויהי מה, ולאחר טלטולים ונדודים ותלאות רבות הגיע ארצה בעירום ובחוסר כל. אולם חכמת א-להים אשר בקרבו ומדותיו התרומיות נתנוהו לחן ולחסד בעיני כל רואיו. ורוח נדיבה שפך על שומעיו. ויהי בכל דרכיו משכיל וה' עמו.

מרן כף החיים זצ"ל



בראיון שהתקיים עם הגרי"ס שליט"א בשנת תשמ"ו (יתד נאמן מוסף שב"ק בהעלותך), מסופר כך: "כשעמד להוציא את חלק ו' של 'כף החיים', לא ידע מהיכן לממן את ההדפסה. הפרוטה לא היתה מצויה בכיסו, כידוע. ידידיו המליצו לו לצאת לחו"ל לגייס הכסף. דבר זה היה קשה עליו מאוד, שהרי המקובלים מתחננים בתפילות הרש"ש בתיקון חצות שלא יאלצו לצאת לחו"ל.

אך לבסוף יצא בלית ברירה, כשכולו תפילה שלא יאלץ להישאר שם זמן רב. "הוא יצא ברכבת לאלכסנדריה, מיד כשירד ממנה פגש על הרציף את הגביר סיר יוסף שמוחה, מגדולי הגבירים באותם ימים. הלה שאלו: 'במה זכינו לביקור כבודו', רק הסביר את מטרת בואו, הוציא הגביר הנ"ל מכיסו מאתים לירות, מחיר הדפסת הכרך... עוד באותו יום שב לביתו באותה הרכבת שהביאתו למצרים...

בירושלים התפלאו הכל על שובו המוקדם כל כך, וכשסיפר את המאורע שקרה, פנו כולם בטענה: 'אם הצלחתם כל כך, היה כדאי להשאיר עוד מספר ימים ולגייס את הסכום ליתר החלקים'. 'לא ולא', השיב הסבא, 'לא אשאר בארץ העמים אפילו רגע אחד יותר מכדי הצורך הדרוף העכשווי...'

מתוך מאמר 'חכמי המזרח באהבת ציון' הנכתב ע"י אחד מצאצאיו (קדושת ציון גליון מה)

בשנת תרס"ו [בערך] נוסדה בשכונת בית ישראל ישיבת 'שושנים לדוד' ע"י רבני בבל, הלא הם הגאונים רבי יחזקאל עזרא רחמים [בעהמה"ס 'עצי היער'], רבי יעקב חיים סופר [בעהמה"ס 'כף החיים'], רבי יחזקאל עזרא הלוי ורבי בן ציון מרדכי חזן. בהקשר למה שהגאון רבי יחזקאל עזרא רחמים זצ"ל היה ז"ל בהספדו: "...ועוד טרח כמה רטרחות עד שבנה בה'נ' ובה"מ לעדת הבבליים בירושת"ו. והוא היה חשקו כדי שיהיה ישוב לעדת הבבליים בירושת"ו כדי לזכותם לישוב בא"י. משתבח בא"י כדי להלחיב לב בני האדם לדור בא"י."

מרן האביר יעקב מסאדיגורה זצ"ל



זכרני סיפור נוסף המלמדנו את דרגת התלהבותו ושמחתו בזכירתו לשבת בארץ ישראל. היה זה בעת שביקר בביתו אחד מגדולי האדמו"רים, שלא אנקוב בשמו. אותו אדמו"ר התגורר בחו"ל והגיע לביקור בארץ ישראל. במהלך הביקור שוחחו האדמו"רים יחדיו שיחה ארוכה ומעניינת, אשר אין כאן מקומה, ובעת אשר קם האורח לצאת, קם גם הרבי ללוותו, ובעמדם אצל הדלת המשיכו בשיחתם. התמונה עדיין חקוקה במוחי, איך הרבי נשען על ארון הספרים שבחדרו על יד הפתח בשיחתו עם האורח, ובתוך דבריהם פנה האדמו"ר האורח ל'אביר יעקב' ואמר - "הנה כבר כמה פעמים שאני נמצא בביקור בארץ ישראל, אמנם בביקורי הפעם איני חש את אותה ההתעוררות בה חשתי בפעם הראשונה שבאתי לכאן". השיבו האביר יעקב - "ביי אונז איז יעדע מינוט און יעדע רגע פילין מיר די זעלבע התעוררות און די זעלבע השתוקקות אזוי ווען מי'איז געקומען די ערשטע מינוט קיין ארץ ישראל", כלומר "אצלנו [דרכו בקודש היתה שכאשר דבר על עצמו היה מדבר בלשון

מתוך דברי אחינו כ"ק אדמו"ר מקאפיטשניץ שליט"א בשיחה לחברי אגודת 'קדושת ציון' במעונו (קדושת ציון גליון נג)

מדור חיבת הארץ נתרם לע"נ ר' דוב בער בן ר' משה אהב ככל נפשו את עמו וארצו. תרם מהונו לתורה וישוב ארץ ישראל



הקפות עם ארבעת המינים 'לפני ה' בבית הכנסת 'בית יעקב' שבחברת רבי יהודה החסידי בעיר העתיקה בירושלים

כלל לחג המצות שלנו כיום. יום הכיפורים מקבל משמעות נשגבה בהרבה בראותנו את עבודת הכהן הגדול בפועל, ולא רק בדמיון בעת שחזור שליח ציבור על סדר העבודה. השקלים המובאים למקדש הם מוחשיים, לא רק 'זכר למחצית השקל'. ראש השנה עם שופר וחצוצרות, תעניות בשערי הר הבית - כל מה שהיה פעם חלום רחוק - הופך למוחשי ומעשי.

גם מצוות אחרות, שבמבט ראשון אינן נראות שונות במהותן כשהן מקוימות בצורה של אומה - אם מעמיקים, אז מבינים את ההבדל האדיר. יבום, למשל. אינו דומה יבום במצב של גלות ליבום כאשר המשפחה יושבת על אדמתה, האחים קרובים זה לזה, והאב החי אכן מקים שם לאחיו המת. כיבוד אב ואם - לכאורה מצוה מעשרת הדברות, הנוהגת תמיד. אך ללא ספק, במבנה השבטי, בו האב הוא ראש המשפחה לכל דבר וענין, וגם הילדים הנשואים עדיין סמוכים אליו במגוריהם ולעיתים גם בפרנסת המשפחה - במצב כזה המצוה מקבלת משמעות הרבה יותר מקיפה. כך ישנן עוד מצוות רבות, שכאשר נשוב לעמוד כאומה בפני ה', ללא ספק נשוב אל משמעותן המקורית מכל הבחינות. אשרינו שזכינו לימים, בהם ניתן לחזור ליעודנו המקורי כאומת התורה, הבה נחדש ימינו כקדם, כי בידינו הדבר!

כ"ק מרן האדמו"ר מבעלזא שליט"א



אנו צריכים לדעת את המטרה של המערכה הזאת של שנת תשמ"א, של הבחירות האלו, זה באמת ענין גדול, אבל אנו צריכים לדעת לחזור להתחלה, שהמערכה הזאת היא לא מערכה עבור עוד חבר כנסת יותר או פחות, תיקון או עוד כמה תיקונים, על אף שהדברים האלו כשלעצמם הם מאוד נחוצים וחשובים... אלא אנו צריכים לחזור לשורש, כבר למעלה ממאה שנה שהיהדות החרדית בראשות גאוני וצדיקי הדור יצאו למלחמה נגד פורקי העול, מינים שנחלשו להם ולקחו להם מצוה - לקחו ענין של חיבת ארץ ישראל, ובוה נתלבשו ורצו לעקור את הדת ולהוריד מעם ישראל את הצביון ולעשות את העם לעם סבא סבתא רעמה, כמו עמים אחרים, צרפתים. לא עם ה', לא עם אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו, לקחת את התורה מהיהודים, ובמקום זה לתת ליהודים חוקים הטורקיים והרומאים, ואנגליים. וזה היה המערכה של היהדות החרדית עד היום הזה...

אפשר לומר שלא רק לפני מאה שנה התחילה המלחמה אלא מימי דתן ואבירם התחילה המערכה... ישנו המכתב משנת תש"ט שחתמו האדמו"רים ושם רואים בפירוש שזאת הייתה הכוונה... המערכה הזאת נמשכת כסדר, המערכה היא האם א"י היא ארץ כמו ספרד, או שא"י היא ארץ הקודש שהקב"ה הבטיח בעבור ישמרו חוקיו ותורותיו ינצורו, על זאת נסובה המערכה - על שלטון התורה בארץ ישראל. לא עבור תיקונים. המטרה שלנו היא מהפכה, להפוך שבא"י התורה תהיה החוק של א"י, שהגמרא והשו"ע יהיו החוקים של א"י, זהו ודאי בלי שום ספק... אם יהודים היו לוקחים זאת במחשבה, והיו יודעים שאת זה באים להכריע - גורלו של ארץ ישראל, האם ארץ ישראל תהיה ארץ התורה, והיהודים יהיו עמו של הקב"ה... ואם עשרות אלפי יהודים חרדים היו משתתפים בבחירות, והרבה שבזאלתעשהניקע'ס והרבה שיש להם חשבונות רבים היו יוצאים ועוזרים, אם היו יודעים שזו המערכה עכשיו כאן, היו בלי שום ספק באים ומשתתפים ועוזרים בדרך שמורים גדולי ישראל ללכת. לנו אנו צריכים לדעת, שאם ישאל השואל שאלו דברים בעלמא ואין לזה תקווה, דברים מופלגים ומופלאים, שלפי החשבון אם נצא לרחוב ולשאלו, יאמרו האנשים שאין לזה תקווה וזהו דבר רחוק. צריכים אנו לדעת שהתורה ויהדות הם אינם מתמטיקה, בתורה מצאנו "ורדפו מכם חמשה מאה ומאה מכם רבבה ירדפו" ושואל רש"י וכי כך הוא החשבון? שצריך להיות ומאה מכם ב' אלפים, ועונה רש"י "אלא אינו דומה מועטים העושים את המצווה למרובים העושים את המצווה", בתורה אין חשבונות של מתמטיקה. היו הרבה מפלגות בשנים עברו כאן ובחו"ל שלא היה להם שום תקווה שיהיו בשלטון, וסוף עבדו והיצר הרע עזר להם. לנו, על אף שאנו ציבור קטן אף על פי כן, אם כל הציבור יתלכד ועוד ועוד... אנו צריכים לחשב שהיו זמנים בדורות עברו לא הרבה, שרוב מנין ובנין של כלל ישראל היו שומרי תורה ומצוות, ואם השי"ת יעזור בודאי נזכה שגם כאן נגיע למצב הזה... הסבא. מרן מהר"ד זצ"ל, פירש את הפסוק "ויגרש מפניך אויב ויאמר השמד" אפי' שהקב"ה מגרש האויב, בכ"ז רוצה הקב"ה שאתה גם תעזור, שאתה ג"כ תשמיד, ודאי שיש דברים שצריך סיעתא דשמיא, רוח טהרה ממרום, אבל הקב"ה רוצה שגם אנו נעזור. צריך עוד לדעת, לא רק שבוע זה כשהולכים לבחירות וזה מספיק אלא כסדר כל שנה וכל חודש וכל יום בשנה, כל יהודי באשר הוא, יכול לעזור לזה להרבות כבוד שמים וכל אחד יש את הכוח לפעול. השי"ת יערה רוח טהרה ממרום ונזכה כולנו להרבות כבוד התורה וכבוד שמים ונזכה לגאולה שלמה ולקבל פני משיח צדקנו במהרה. אמן.

בכנס לקראת מערכת הבחירות, שנת התשמ"א - מתומלל מתוך הקלטה ומתורגם משפת היידיש (קדושת ציון גליון נד)

כה. בגולה אמנם לא יכולנו לכונן את חיינו על אדני תורתנו הקדושה בצורתם המלאה, אך כיום, משהשיבנו ה' לארצנו ונתנה בידנו - מוטלת עלינו החובה לעשות כל שביכולתנו על-מנת שחוקת התורה תשרור בארץ ישראל. עלינו להבין, כי המאבק האמוני בתרבות המערבית הקולקלת אינו מאבק תיאורטי, הוא מאבק ממשי מאד על כל צורת החיים שלנו כאומה, ועל-פיו יוכרע גורלנו - האם נוסיף, חלילה, להתבוסס במדמנת התרבות המערבית שהורסת כל חלקה טובה ומשפילה את האדם, עד שנעשה פחות מהבהמה, או שנזכה להתעלות ולקיים את היעוד שהועיד עבורנו בורא עולם - להיות ממלכת כהנים וגוי קדוש לא-להיו.

לא הכל שמים לב, כי אותו יעוד נעלה משמעו עלית מדרגה באיכות, ולא רק בכמות, בכל הקשור לקיום המצוות שלנו. ההבדל שבין לולב במקדש שבעה ימים מדאורייתא, כשכלל ישראל עולים בשמחה ומקיפים את המזבח עם לולביהם לבין ההקפות סביב בימת בית הכנסת כזכר למקדש הוא הבדל לא רק בכמה פרטים הלכתיים, אלא בכל רמת השראת השכינה בתוכנו. מי שיתבונן מעט ימצא, כי כל סדר מועד מקבל משמעות שונה לחלוטין כשהתורה מקוימת בשלמותה על-ידי אומה בארצה. פסח בירושלים עם כלל ישראל המקריבים את קרבן החג אינו דומה



הרב מרדכי נויגרשל נואם בכנס 'מדינה של תורה' של 'קדושת ציון'

את מושגי החרות האמתיים כפי שמתווה אותם התורה, ואבדנו את כל צורת החיים היהודית בשל היותנו נתונים תחת עול זרים. אמנם, אף בגלות בתקופות מסוימות ובמקומות מסוימים, נהנו היהודים מאוטונומיה בדרגה כזה או אחרת, אשר אפשרה לקהילה לכוף את היחידים בנושאים מסוימים, אך כל זה היה מוגבל לרמה של קהילה, אשר סמכותה מוגבלת בהכרח. ברמה של אומה, ולה צבא, משטרה, מערכות כלכליות מאסיביות, מערכות חינוך ובריאות ועוד - לא התנסו כבר אלפיים שנה. מורנו הגרז"נ גולדברג זצ"ל אמר פעם לאחד מחברי האגודה, כי גם הרבנים חייבים להתאים את עצמם למציאות החדשה, והשתמש בלשון זו - "בשביל עיירה קטנה, צריך פוסק בסדר גודל של עיירה, בשביל קהילה צריך פוסק בסדר גודל של עיירה, בשביל מדינה צריך פוסק בסדר גודל של מדינה". משום כך האגודה מעוררת את לומדי התורה כל העת לעסוק בסוגיות הנוגעות לאומה כפי שהיא צריכה להתנהל תחת שלטון התורה בארצה.

כח ההרגל וההשלמה עם המציאות העקומה היו בעוכרינו עד

מרן רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל



קשר עם ישראל עם ארץ ישראל הוא קשר ארצי ושמימי, ולפיכך הוא קשר נצחי שלא ינתק לעולם. אגוד כפול זה דנשקי שמיא וארעא אהדי, תחיבתו הראשונה בנחלת אבות מתנת אלהים, ואחרי כן נעשה קשר של קיימא בקשר עליון מן התורה במעמד הר סיני. הלא "רבו [רובי] תורתו כמו זר נחשבו" על ארץ אחרת, ואינם מתקיימים אלא על האדמה הזאת שהיא המקלט האחד בכל ארצות התבל לנו ולרוחנו "שארץ ישראל ראויה לתורה ואין התורה שלמה אלא בארץ ישראל" (הרמב"ם). ועיין בפירושו על התורה בראשית כו. ה. ובדברים יא. יח). "כי ישראל קרואים נחלת השם והארץ היא נחלת השם, והתורה תלויה בשניהם - בעם בראשית רבה פ' לך (לך) אם נכנסים לארץ מקבלים אלהות" (הגר"ע) בהקדמתו בסדר תפלה "בית יעקב". ויפה אמר מי שעמד על אמת זו: מצב היהודים הוא מיוחד במינו. שאלות העם הדת והארץ קשורות אצלם זו בזו, במדה שאין דוגמתה בשום עם בשום דת ובשום ארץ [בלפור].

מתוך הקדמת "ארץ ישראל - נחלת עם ישראל" (קדושת ציון גליון ב')

מרן הראשון לציון רבי אליהו בקשי-דורון זצ"ל



"יש לזכור שכל כוחה של המדינה הוא בכך שהיא מדינת היהודים ומקור אחדותנו כעם אחד עיקרו בתורה ובהלכה, ועל כן ברור שהנאמנות לתורה קודמת לנאמנות לאחדות העם, ולא תהא כהנת כפונדקית... תורת ישראל תורה שבכתב ותורה שבעל פה לדורותיה עד ימינו היא המחייבת ועל פיה אנו חיים ונחיה בעז"ה" (בנין אב ו' עמ' ער"ב)

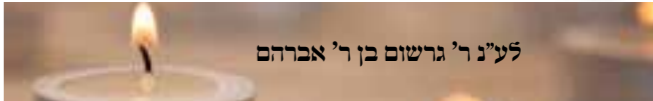
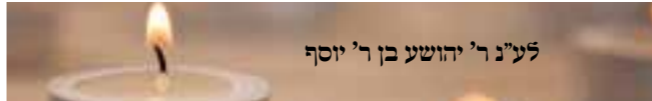
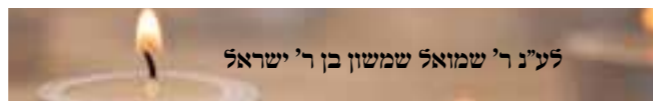
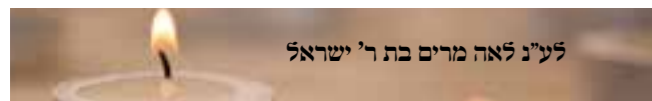
מתוך ספרו 'בנין אב', חלק ו עמוד ער"ב (קדושת ציון גליון נ')

מרן רבי ברוך מרדכי אזרחי שליט"א



"כן, אנחנו רוצים מדינת הלכה, אנחנו רוצים קידוש השם, לא נבהלים מהם".

בעצרת ברכסים אלול תשע"ט (מתוך חוברת 'מדינה של תורה: מדינת הלכה בראי רבותינו' בהוצאת קדושת ציון)



הכרת מהות תקופתנו וחובתנו לפעול בה

"זכור ימות עולם בינו שנות דור ודור" - כך צווה עלינו משה רבנו ורבן של כל הנביאים בסוף ימיו בשירת האזינו, שנועדה להיות בנו לעדות עולם. כמה חשוב לזכור ולהתבונן במה שקורה סביבנו, להבין את המהלך ההיסטורי ולזהות בתוכו את המקום שלנו ואת תפקידנו בתקופה בה אנו חיים. יהודי אינו יכול לחיות במנותק מהמציאות. הקב"ה, א-להי ישראל, הוא א-להי ההיסטוריה. הוא מוליך אותה, הוא מנתב אותה, הוא משגיח עליה ומביא אותה לתכליתה. וכן כתב הרשב"ר הירש בפרושו לבראשית יד כב-כד - "מחוץ לתורת ישראל, הרי הא-ל הוא לכל היותר כח עליון; יש יחס מסוים בינו לבין הקוסמוס, בין כלל העולם הפיסי. אך יחסו אל האדם איננו שונה וקרוב יותר מייחסו אל שאר הברואים. האל העליון של האליליות היה אלהי הטבע, ההיסטוריה היתה בעיקרה מלאכת האדם. ואילו א-להי אברהם איננו רק א-להי הטבע, אלא גם - ובעיקר - א-להי ההיסטוריה. משכלתה מלאכת ה' בטבע, החלה מלאכתו בהיסטוריה; מאז ה' הוא מעלה ומוריד, מנהיג ומדריך".

אודות אתחלתא דגאולה היו עבורם רק נסיונות, שלא להתפתות ולהאמין לתהליך המתרחש כנגד עינינו. אלא שגם בכך כבר הקדימן הנביא בהמשכה של אותה נבואה, וכן במקומות נוספים, ואלו דבריו (שם יז-כד) - "בן אדם בית ישראל ישבים על אדמתם ויטמאו אותה בדרכם ובעלילותם כטמאת הנדה היתה דרכם לפני. ואשפך חמתי עליהם על הדם אשר שפכו על הארץ ובגלוליהם טמאוה. ואפיץ אתם בגוים ויזרו בארצות כדרכם וכעלילותם שפטתם. ויבוא אל הגוים אשר באו שם ויחללו את שם קדשי באמר להם עם ה' אלה ומארצו יצאו. ואחמל על שם קדשי אשר חללוהו בית ישראל בגוים אשר באו שמה. לכן אמר לבית ישראל כה אמר אד-ני ה' לא למענכם אני עשה בית ישראל כי אם לשם קדשי אשר חללתם בגוים אשר באתם שם. וקדשתי את שמי הגדול המחלל בגוים אשר חללתם בתוכם וידעו הגוים כי אני ה' נאם אד-ני ה' בהקדשי בכם לעיניהם. ולקחת אתכם מן הגוים וקבצתי אתכם מכל הארצות והבאתי אתכם אל אדמתכם".

הנביא מלמד אותנו כאן עקרון יסוד בהיסטוריה של עם ישראל, עקרון שכבר למדנו ממש רבנו אחר חטא העגל ואחר חטא המרגלים, ואף יהושע הזכיר אותו אחר הכשלוש במלחמת העי - "ומה תעשה לשמך הגדול?! (יהושע ז ט). ה' קרא עלינו את

אסור גם להתכחש למעשה ה' הגדול, ולומר שאין כאן קיבוץ גלויות, שאין כאן שיבת ציון. וחמור מכל הוא לומר, שאין זה מעשה ה', אלא מעשה של ישות זרה, חלילה! ה' השיבנו לארצנו ברחמים גדולים על-אף מעשינו, ואם על חסדיו שהוא עושה עמנו כאשר אנחנו ראוים צריך להודות לו, על אחת כמה וכמה צריך לבוא בפניו בעונה גדולה ובהכנעה והודאה על נסיו שעשה עמנו בימים האלו בזמן הזה, כשהשיבנו לארצנו גם כשלא היינו ראוים.

ועדיין ישאל השואל - הלזו תקרא גאולה? האם לזה חיכינו, לשוב לארץ-ישראל כדי להקים בה מדינה חילונית, עוד מדינה ככל מדינות העולם? אך הפלא ופלא, גם לקושיה זו הכין א-להינו תשובה באמצעות נביאו יחזקאל, ממש בהמשך של אותו פרק (יחזקאל לו כה-לא) - "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גלוליתם אטהר אתכם. ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם והסרת את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר. ואת רוחי אתן בקרבכם ועשיתי את אשר בחקי תלכו ומשפטי תשמרו ועשיתם. וישבתם בארץ אשר נתתי לאבתים והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לא-להים. והושעת אתכם מכל טמאותיכם וקראתי אל הדגן והרביתי אתו ולא אתן עליכם רעב. והרביתי את פרי העץ ותנובת השדה למען אשר לא תקחו עוד חרפת רעב בגוים. וזכרתם את דרכיכם הרעים ומעלליכם אשר לא טובים ונקטתם בפניכם על עונתיכם ועל תועבותיכם".

מדעים להוכחה, כיצד הדברים היו ערוכים וסדורים בפני הנביא לפני 2500 שנה, והם מתגשמים מילה במילה בימינו אנו! כדאי לכל אחד ואחד ללמוד בעל-פה את אותה נבואה כולה. רואים שם כיצד הקומה הרוחנית נבנית על-גבי הקומה הגשמית, וכל המתבונן מעט בחברה הישראלית בשנים האחרונות ממש במעט שימת לב, יכול להרגיש את משק כנפי הנבואה - כיצד הדור שלנו שב לאט אבל בטוח אל אביו שבשמים, כיצד יותר ויותר בני-נוער, שכבר מספר דורות חונכו על ברכי הכפירה החילונית הישראלית - כיצד רבים רבים שבים אל צור מחצבתם. לא תמיד רואים את זה כלפי חוץ, אבל מי שיבקר בבתי הכנסת בערי הפירפריה בליל שבת יבין על מה אנחנו מדברים. מי שעמד מול בית החולים סורוקה, כשהחיל בראל שמואלי הי"ד נאבק על חייו והמוני יהודים פשוטים מעמך בית ישראל הגיעו לומר

סליחות מעומק הלב למען רפואתו - הבין שמאות מיליארדי דולרים שהושקעו במשך השנים על-ידי משרד החינוך הישראלי



טיול שאורגן על ידי האגודה

בהרחקת עם ישראל ממורשתו - ירדו לטמיון. דברי הנביא חזקים מכל כספי הקרן לישראל חדשה, ותכלית הבריאה, כפי שהגדיר בלשונו הקולעת רבנו הרמח"ל בכתביו השונים, מנווטת את הבריאה בכח עצום יותר מכל מערכת החינוך הישראלית.

בכלל אותו תהליך מופלא, מחובתנו להזכיר את פריחת עולם התורה בארץ-ישראל אחר השואה, אשר רבים דמו שכלתה את עולם התורה שבאירופה. מספרים על כל מיני אמרות בשם גדולי ישראל, שהם

אינם יודעים אם במדינת ישראל יותר לנו לאפות מצות, וכיצא בכך. בין אם הדברים אכן נאמרו ובין אם לא היו אלא גוזמאות שהומצאו ויוחסו לכמה וכמה גדולי-תורה, המציאות הייתה שראשי המדינה של אותם ימים אכן היו בעלי שאיפה להכחיד את היהדות החרדית ולהפוך את עם ישראל לעם ככל העמים, רח"ל. אלא שכאמור, התכנית של בורא עולם חזקה הרבה יותר מהתכנית שלהם, והמדהים הוא שאותם אנשים עצמם, אשר שאפו בכל כוחם להתיד את קהל יראי ה' בכור ההיתוך הישראלי - הם אלו אשר בעל-כורחם אפשרו לנו להקים כאן את עולם הישיבות המפואר, עד שכיום הכל רואים כיצד עולם התורה פורח במקומות, שאף אחד לא האמין שנגיע אליהם. כוללי אברכים, ישיבות גדולות וקטנות, בתי-ספר לבנות, תלמודי תורה, גני-ילדים לכל העדות, לכל המגזרים, ועל כולנה - תנועת התשובה, אשר הולכת וצוברת תאוצה בכל רחבי הארץ. המים הטהורים שדבר עליהן הנביא, אותן מים שה' זרק עלינו - כבר הפכו למקוה גדול, ואמנם ישנה עדיין עבודה רבה בפנינו, כדי שהתהליך יושלם, אך כיום ניתן לקבוע בברור, כי רק עיוור אינו רואה כאן את יד ה'.

וכמוכך, הנסים האדירים שעשה לנו ה' במלחמות, וביחוד באותם ששה ימים מופלאים בתשכ"ז, אשר אילו ידענו להודות

לו כראוי ולבטוח בו בעקבות אותם נסים, הגאולה השלמה כבר מזמן הייתה מגיעה. ואף שלא ידענו להעריך את אותם נסים - עדיין השגחת ה' חופפת על יושבי הארץ בצורה מופלאה, ואם רק נרצה ורק נבין את גדול היעוד - נזכה לכוונן בארץ קדשנו ממלכה המתנהלת לאור משפטי התורה, להוריש מכאן את יושבי הארץ, ובראש ובראשונה נסלק אותם ממקום מקדשנו. כך גם נזכה לכבוש את כל הארץ שהובטחה לאברהם, ומי שעשה עמנו את כל הנסים עד כה - בוודאי לא יבצר ממנו לעזור בעדנו ביתר שאת כאשר נכיר בגדולתו ונישא בגאון את שמו. אז נשיב נקם לצרינו, צריו של מקום, ונקדש את שמו לעיני עולם ומלואו.

אשרינו שזכינו לחיות בכזו תקופה, ומה גדולה היא האחריות המוטלת עלינו, להביא את הגאולה השלמה לידי השלב הסופי, בו מלכות ה' תתנוסס לתפארת, ובמרכזה בית המקדש, בו תשרה שכניה כבימי קדם -

"לכן חכו לי נאם ה' ליום קומי לעד כי משפטי לאסף גוים לקבצי ממלכות לשפך עליהם ועמי כל חרון אפי כי באש קנאתי תאכל כל הארץ. כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' לעבדו שכם אחד" (צפניה ג ח-ט).

מזן האור לציון זצ"ל

כשהיה רבנו מדבר על הגאולה הקרובה, היה זה בכיסופין ובערגה, אמר: כך המתבונן במצבנו, תמה תמיהה גדולה. כמעט 'שני כתובים המכחישים זה את זה', אור וחושך בערבוביה.

מצד אחד, זכינו למה שלא זכו אבות אבותינו מזה כאלפיים שנה, לעלות לארץ הקודש, לחונן עפרה, לאכול מפריה ולשבוע מטובה. ארץ אשר עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה. לדעת הרמב"ן וסיעתו מקיימים מצות עשה בכל רגע ורגע, מצות ישוב ארץ-ישראל. וירושלים, אורו של עולם, פלטרין של מלך. והתורה פורחת, אלפים ורבבות מתעלים בה. חסדי שמים מורעפים עלינו, השפע עצום ורב, לא היה כמותו מימות עולם. תאורת חשמל וניאון, מקררים ותנורים, מקפיאים ומאווררים, תחבורה נוחה, מזון לשובע וביגוד לכבוד ולתפארת. כל אלו, מצד אחד.

ומהצד השני, המלכות הפכה למינות, הפריצות התרבתה, המשטמה נוראה, אין לך יום שאין קללתו מרובה מחברו ונסיונות להצר גבולות הקדושה. הערכאות כופים משפטיהם והרודנות המשפטית והחוקתית נוגסת ומקעקעת יסודות ההלכה ומשפט התורה. חרב גיוס בני התורה תלויה ועומדת.

רוב מכריע מנותק מדתו ומורשתו, מנוכר ומשוסה. ובתפוצות הגיעה ההתבוללות למימדים מבהילים ונישואי התערובת נוגסים נתחים גדלים והולכים. והעוקב אחר התופעות הסותרות תוהה ושואל: באיזו תקופה אנו חיים, האם בתקופת החושך והאפלה של עקבתא דמשיחא, או בתקופת האור המפציץ של הגאולה המנצצת קמעה קמעה.

את התשובה לכך, מצא רבנו בפירוש הגאון מווילנה זצ"ל לתיקוני זוהר. הובטחנו שהגאולה העתידה תהיה כעין גאולת מצרים: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" (מיכה ז טו).

ובגאולת מצרים מצאנו תקופת ביניים, "בראש השנה פסקה עבודה מאבותינו במצרים" (ראש השנה יא). עדיין עבדו עבודה זרה (מכילתא בא), ועם זאת כבר לא השתעבדו בהם, וחוו ניסים ופלאות ולמדו אמונה והתכוננו לגאולה. וכתב רבנו יוסף חיים זצ"ל (בניהו על ראש השנה ה:), שכן יהיה גם לפני הגאולה הקרובה. תקופת חרות בגלות, תקופת הסתגלות לקראת הגאולה.

מתוך הספר 'רבנו האור לציון' בעריכת הרב שלום מאיר הכהן וולך, כרך שלישי [ירושלים תשעו] עמוד 59. (קדושת ציון גליון נז)



מרן המהרי"ץ דושינסקי זצ"ל

בימים המעטים שחנני ה' להמצא באוירה של א"י, הספקתי לדעת שהרבה מאד אבדה היהדות החרדית בארץ הקדש ע"י חוסר פעולה מתמידה מצד היהודים החרדים בבניינה של א"י. הרבה נקודות הישוב וכמה מוצקים חזקים נפלו בידי מפירי קדש. וכמה רבבות ילדי ישראל נאבדו ליהדות ע"י שהבניין נעשה ע"י אנשים שנתרחקו ממסורת ישראל... ואנו רואים נאמנה שבמקומות שעלו בהם הרבה יראים לדבר ה' נראים אותות לטובה להחזקת התורה והמסורה. ויש תקווה לאחרית טובה ולשיפור המצב של היהדות החרדית בעזר"ה.

ולכן אם החרשנו והיהדות החרדית תמשיך תוסיף לעמוד מרחוק להתנועה הכבירה של ישוב א"י... ותרשה שכל עבודת הבניין תעשה ע"י אחרים... מי האיש אשר כוחו אתו לקבל על עצמו את האחריות הגדולה של א"י, משוש חיינו...

העצה היחידה להצלת המצב היא, שאחבי" המרגישים את קדושת הארץ, והתפצים שהיא תבנה על יסודות התורה והמסורה, והקואבים את מכאוביה הרוחניים, יתאחדו כולם כאחד לבנות החרבות ולטעת הנשמות... וישתתפו בישוב הארץ ובנינה במסירות ובאהבה נאמנה... להקים נקודות חדשות של ישוב חרדי ולדאוג לכך שתורת ה' תהיה שלטת על כל ענפי החיים והבניין בא"י. וחותרם קדושתם יהיה טבוע על כל מפעלי הבניין ועבודת הישוב בערים ובמושבות...

אז יכונן ה' את מעשי ידינו ואז נשכיל ונזכה לראות בישועת ישראל בבניין ציון ירושלים.

כעתירת מוקירכם יוסף צבי דושינסקי רב ואב"ד לכל מקהלות האשכנזים ליהדות החרדית בא"י. מתוך מכתב שנשלח בתרצ"ד לבקשת 'אגודת ישראל' בפולין הבהיע את דעתו על העליה לא"י. המכתב פורסם בעיתונה של 'אגודת ישראל' בפולין - 'טאגבלאט' בט"ו שבט תרצ"ד. (קדושת ציון גליון 10)



"אני צועד בדרך תלמידי והגר"א בקודש, בדרכי ראשונים כמלאכים, הרמב"ם והרמב"ן, שעלו לחונן את עפר ארצנו ולקומם הריסותיה, בהם תמכתי יתדותי" (קונטרס 'דעת תורה', מובא בספר לפיד האש חלק ב' עמ' תע"ג).

מרן רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל



בונה ירושלים ה' מורנו היה שמח מאוד בבניינה של ירושלים, ובקיץ האחרון של חייו כאשר היה כבר חלש מאוד, וההליכה ברגל היתה אצלו בלתי אפשרית כלל, היה נוסע לפעמים קרובות במונית, לראות את השכונות החדשות של ירושלים, וכמעט שלא השאיר שכונה אחת שלא ביקר בה.

כאשר עבר על פני העיר החדשה צהלו פניו, ומפיו היו נפלטים המילים "בונה ירושלים ה'... והיה רואה בזה בנין ירושלים והכנה אל הגאולה... והיה אומר בשמחה עצומה: זוכרני עוד בשעה שכל המשטח הזה היה מדבר שממה, ותנים טיילו בו, ואני זכיתי לראות כל זה בניו ופירח.

כיצד אפשר שלא לראות את יד ההשגחה העליונה בישוב הארץ בזמנינו

וכה כתב באחד ממכתביו: במשך השנים מאז באתי לכאן, וכבר עברו לטובה שלושים ואחת שנה, התחוללו כאן שינויים גדולים שלא התחוללו במשך אלף שנה לפני כן, ללא ספק נבנו כאן למעלה מאלף בתים יהודים, ההתרחבות של העיר הקדושה עצמה, אשר בה הוקמו לאחרונה בתי מדות יפים שמעולם לא תיארונו לעצמנו, בניית מסילת הברזל שבניינה נמשך והולך, לראות את המושבות החדשות - שטחים שהשממה והריקנות שלטה בהם במשך דורות רבים, לבשו חיים ופריחה, ובכל מקום גנות ופרדסים מוריקים ומלבבים מלוא העין - האם ניתן לא לראות את יד ההשגחה העליונה בכל זה. עלינו לעסוק ביישוב הארץ, תוך ביטחון בהש"ת, שנתן לנו את תורתנו הקדושה, ובוודאי שאם נשמור לה אמונים

מלתחילת ה"שתחפץ" - תם זמן הג' שבועות וכנראה נתקיים בנו אם תעירו וכו' עד שתחפץ, והנראה שהחפץ הזה הוא התעוררות עליון. (תשובות הגרי"ח"ז עמ' ש"ה).

מלוקט מספר 'האיש על החומה' פרק י"ד ועוד מקורות (קדושת ציון גליון 10)

מרן האדמו"ר מצאנז-קלויזנבורג זצ"ל



"חייבים לומר וללמד את בני ישראל שלא יתנו עצמם למרמס תחת פורקי העול. לומדי התורה ויראי ה' הם התושבים המקוריים כאן בארץ-ישראל. ואין לנו לפחד לא מהגויים ולא מאלו שמדמים עצמם לגויים. אני חייב לכפול ולומר זאת כדי שתדעו היטב ותפרסמו ברבים, שעלינו לעמוד בקומה זקופה בארץ-ישראל, לא לתת עצמנו להיות מודרכים מאת הפושעים והכופרים כי לנו הארץ [...] אנו היהודים המאמינים והחרדים פעלנו יותר מכולם לבנין הארץ" (שפע חיים דרשות תשמ"ג, פרשת וישלח, עמ' ק"ד). (קדושת ציון גליון 1)

"דא עקא שאנחנו היראים עוסקים בקטרוג גרידא והם החופשיים שאינם שומרי תורה ומצוה רח"ל עוסקים בפעולות מעשיות ויוצרים עובדות... גם אני הייתי סבור בעבר שזה תפקידנו... הייתי מקלל את המינים בכונה עצומה ומצפה לשמוע שנתקבלה והתקיימה קללתי- אך לשוא. להיפך, נוכחתי לראות שהם הולכים ומתחזקים, אמרתי איפוא לנפשי: וכי לא מוטב שנתחלף בתפקידים, דהיינו שאני אבנה את ארץ ישראל והם, החילוניים, הם יהיו אלה שיגדפו אותי?! גמרתי אומר: לא עוד! לא אתן ידי לכך, שאנחנו רק נעמוד ונקטר, והמה בינתיים ישתלטו על א"י ויטמאו אותה חס וחלילה, אנחנו נפעל בכל כוחנו למען בנינה של ארצנו הקדושה! הלא כל אבן בארץ ישראל, כל כולה קדושה וטהרה!" (ביטאון צאנז, גליון קנ"ה, אדר תשמ"ה עמ' 11; מובא בספר לפיד האש חלק ב' עמ' תפ"ג).

על אחת, פמה וכמה,

טובה כפולה ומכפלת למקום עלינו שהוציאנו ממצרים, ועשה בהם שפטים, ועשה באלהיהם, והרג את כוהניהם, ונתן לנו את ממונם, וקרע לנו את הים, והעבירנו בתוכו בקרבה, ושקע צרנו בתוכו, וספק צרפנו במדבר ארבעים שנה, והאכילנו את המן, ונתן לנו את השבת, וקרננו לפני הר סיני,

ונתן לנו את התורה, והכניסנו לארץ ישראל

בכל הדורות היו צדיקים מכל העדות והחוגים, שהיו מחוברים בלב ונפש לארץ אשר עיני ה' א-להינו בה. הציבור החרדי ידע במשך השנים עליות ומורדות ביחס שלו לארץ ישראל, והשאיפה לכונן בה את החיים - של כל יחיד כשלעצמו ושל האומה כולה. לאחרונה מורגש גל של התעוררות בציבור לחידוש ורענון הקשר החדש-ישן, יצאנו לבדוק ולמשש. | א. פּרץ

הוא שכנו הרב יעקב דיין. גם הוא נמצא אתנו כאן במלוה מלכה.

הבחור התנגד. ההשקפה שינק בתלמוד תורה נתנה בה את אותותיה.

חזק ונתחזק בעד עמנו ובעד ערי א-להינו

מוציא שבת חורפית בשכונה ירושלמית ותיקה. קבוצה קטנה של חרדים מתאספים למלוה מלכה וערב גיבוש וחיווק. הנושא: 'ארץ ישראל'. כל אחד בתורו מספר קצת על עצמו, מתי ואיך נדלק אצלו הניצוץ של חיבת הארץ, ומתי חדרה ללבו ההבנה, ולפיה מתרחש כאן תהליך שמימי שהקב"ה מוביל, כאשר ארץ ישראל נצבת במרכזו.

לבסוף הגיעו לפשרה. לארץ ישראל הוא יסע, אבל ילך לישיבה עם 'השקפה נכונה' לטעמו של הבן. כך הוא התחיל ללמוד בישיבת יח"ל [ישיבת חכמי לובלין], כשראש הישיבה היה הגאון רבי חיים מאיר וואזנר זצ"ל, בנו בכורו של מרן בעל השבט הלוי זצ"ל. בהמשך גם למד בארה"ב בישיבת בית התלמוד, עד שלבסוף התישב בשכונת בית וגן בירושלים, ושם הוא מגדל את משפחתו.

הרב דיין סיפר על החיים שלו כאברך במקסיקו, שם התגורר עם משפחתו בבית ענק של כשלוש מאות מטר עם משרתת צמודה, שם קבל משכורת מכובדת מהכולל וגר בסביבת קרובי משפחה. את כל זה הם הקריבו ברצון כדי לגור כאנשים פשוטים בארץ ישראל עם משפחה ברוכה בדירה צנועה, כשהוא זוכה לשקוד כאן על התורה.

אחריו מדבר הרב אביגדור פרנס, מי שפתח לפני כשלושים שנה את הכולל הראשון שעסק במסכתות מסדר טהרות, ואף חיבר את ספרי 'לב טהור' על מסכתות נגעים ופרה, שזכו להתעטר בהסכמותיהם של גדולי תלמידי החכמים, והכל מתוך מגמה של 'ציפיה לישועה', בדומה לכוננת החפץ חיים בדברון העיסוק בסדר קדשים.

לפני שנים אחדות בלבד, התחבר לכל הנושא של ארץ ישראל. "קדושת ציון" החזירה אותי בתשובה!" הוא מכריז בפאתוס, כאשר הוא מתכוון לגליונות החדשיים שהגיעו לידו, גליונות אשר פעלים לעורר חשיבה מחודשת על ארץ ישראל, על מהות התקופה ואתגריה, ועל התפקיד והאחריות של הציבור החרדי להיות מובילים בעיצוב הלאום כולו כממלכת כהנים וגוי קדוש' ככוננת התורה. מי שחשף אותו לגליונות

הרב פרנס, שחיבר ספרים אף על התורה והנביאים, מציין לפרוש רש"י על דברי משה רבנו, בסרבו לקבל את השליחות להוציא את בני ישראל ממצרים. "שלח נא ביד תשלח: ביד אחר שתרצה לשלוח; אין סופי להכניס לארץ ולהיות גואלם לעתיד, יש לך שלוחים הרבה". הרב פרנס מטעים, כי גם אחר שהקב"ה סיפר למשה על מתן תורה, שלמעשה ניתנה על-ידי משה - סבר משה, כי אם היעוד שלו אינו כולל את הכניסה לארץ-ישראל - זה לא מעניין אותו! הרב פרנס עצמו, במקור מבלגיה, זכה לעלות לארץ לפני שנים רבות.



ערבי גיבוש - מלוה מלכה

בהמשך מציג את עצמו בחור מיישיבה ידועה, ואז אחד המשתתפים עוצר אותו ואומר בחיוך: "אני קרוב משפחה של ראש הישיבה שלך. בא נעשה עסק - אתה אל תספר שאני הייתי כאן, ואני לא אספר שאתה הייתי כאן". כולם פורצים בצחוק מלא מפה לפה. בכך ניתן פורקן לתחושה המקננת

דרך האגודה נוצרים שתופי פעולה רבים



בשבילי הארץ



ידידנו הבלתי-נשכח
הרב ידיד ליבוביץ ז"ל

עלון שבועי ולהגיב את הלכות
בשבט ארץ ישראל.
ידידיו ומכיריו, אהבי ארץ ישראל, מתכננים
בעז"ה לחדש את הוצאת העלון בקרוב לזכרו.



קומו ונעלה ציון



הרב דוד קולדצקי
הרב מנחם ליבוביץ', לייקווד

עליה קבוצתית לציבור הישיבתי מארה"ב
- הפרויקט הראשון:
קבוצת עולים מלייקווד תתישב בעז"ה
בישוב מעלה עמוס שבהרי יהודה.

registerkumu@gmail.com
053-473-9537 | מארה"ב (שעון ישראל) 732-654-2942

חוות לכתהילה



הרב צבי ווייס

חוות חקלאית חרדית המשלבת חינוך
לנוער, התישבות וחקלאות.
החוות הוקמה לפני שלש שנים על ידי
הרב יחזקאל פרידמן במטרה לרתום את
הנוער המתמודד החרדי, לעשייה חיובית
של חקלאות וישוב הארץ. סדר היום בחוות
כולל לימוד תורה, רעיית צאן וטיפול בכע"ח

053-311-5193

בנוסף, הוקם בחוות מתחם ללימוד הלכות כהונה בשיתוף עם ארגון 'ממלכת כהנים'.

בקרוב רבים, ולפיה ההזדהות עם 'קדושת ציון' - לעיתים גובה מחיר. ישנן קבוצות קטנות אך רעשניות, אשר קיומה של האגודה, התרחבותה והצלחתה הם לצנינים בעיניהם. אלו עושים הכל על-מנת למנוע את הפצת הגליונות בכל דרך שהם יכולים, וטוענים בלהט, כי אגודת 'קדושת ציון' מייצגת עמדות השייכות לציונות הדתית ואינה בשר מבשרו של הציבור החרדי.

המתנגדים לאגודה אכן עובדים קשה על-מנת לשוות לאגודה תדמית כזו, אבל מי שנחשף לנפשות הפועלות ולידידים הרבים, כמו כל מי שנחשף לתוכן של גליונות 'קדושת ציון', מבין את אי-הדיוק שבו. "בדברים מסוימים - לדוגמה שלילת הלגיטימיות של החילונית בארץ ישראל מכל וכל - האגודה יותר קרובה בדעותיה לקבוצות שמגדירות את עצמן אנט-ציוניות" אומר הרב יהודה אפשטיין, יו"ר האגודה, והוא מוסיף - "לאמתו של דבר, היחידים שאינם משתפים פעולה עם המגמות הכפרניות של הציונים - זה אנחנו. אנחנו פועלים על-מנת לבטל את השלטון החילוני ולהקים שלטון של תורה תחתיו. כל שאר הקבוצות - הן אלו שמפגינות יומם ולילה והן אלו שפועלות במסדרונות השלטון - כולן משלימות למעשה עם קיומה של המדינה החילונית כפי שהיא". חומר למחשבה...

אחרי שהציבור שומע את הדיבורים הנלהבים של הרב נתן ענתבי, מציין אחד הנוכחים, שהרב נתן בעצם נשאר 'קנאי', רק שכעת - כמו שנאמר על הקב"ה בעצמו - הוא 'קנאי לציון'... הרב נתן סיפר על ספר שהשפיע עליו עמוקות, הספר 'שער החצר' לרבי דוד בן-שמעון, אבי המשפחה הרבנית המפורסמת, שנכתב הרבה לפני לידת ה'ציוניזם' החילוני. הרב נתן גם מבשר לנו, שבחנות היודאיקה שהוא פותח בקרוב בבית וגן, מתוכננת פינה עם כל הספרים בנושא של ארץ ישראל.

הרב נתן סיפר על ידיד שהתלונן על כך, שהוא מרבה לדבר על מצוות ישיבת ארץ ישראל ומעלת הארץ בכל הזדמנות אפשרית. "ביקרתי אצלו בסוכה", הוא סיפר, "ושמעתי אותו מדבר ומדבר על מצוות ישיבת הסוכה ומעלתה. שאלתי אותו - 'מה זה האובססיה הזאת? כל הזמן אתה מדבר על הסוכה?'. הוא ענה לי - 'מה אתה רוצה? אני מחכה כבר שנה שלמה, אז כשזה מגיע אני לא אדבר!'." עניתי לו - 'ואני, אני מחכה כבר אלפיים שנה לארץ ישראל, והנה זכינו. איך לא אדבר?!'

גליונות 'קדושת ציון'

בדומה לרב נתן ענתבי, רוב האנשים שקשורים כיום לאגודה הגיעו על ידי חשיפה לגליונות 'קדושת ציון' שהחלו לצאת לאור בסוף שנת התשע"ה. עד כה פורסמו יותר משישים גליונות של 'קדושת ציון', בדרך כלל על בסיס חודשי, בתפוצה של אלפי עותקים. הגליונות האחרונים הפוצו גם בכמה מאות עותקים לבתי כנסת בארצות הברית. חלק ניכר מהגליונות מופץ בהפצה מתוככמת על-ידי רשת מתנדבים, שנועדה למנוע את השלכתם מיד מנקודות ההפצה או השחתה בדרך אחרת על ידי מתנגדי האגודה. ישנם גם אנשים רבים, אשר נחשפו לארגון ולבסוף אף באו להזדהות עם ערכיו כתוצאה מחשיפה לגליון גרוס או קרוע. כזה הוא סיפורו של הרב יהודה לייב זינגר.

את הרב יהודה לייב פגשנו באירוע נוסף בסדרת האירועים. הוא סיפר שגדל בקהילה החסידית בניו יורק, ושהוא היה נוהג להגיע בכל שנה עם משפחתו לירושלים לחגוג בה את חג הפסח. אולם רק אחר שנחשף לגליונות 'קדושת ציון' נפקחו עיניו למשמעות העמוקה של ארץ ישראל, ובמיוחד בהקשר לזמננו. אחד מביקוריו בכותל בימי חג הפסח, ראה מישהו לוקח גליון של 'קדושת ציון' שהיה מונח במקום, מקמט אותו ומשליך אותו בחמת זעם. מתוך סקרנות, הלך לראות מה זה שכה מרגיז את אותו יהודי - הוא הבין, שכנראה מסתתרת כאן איזו אמת. היה זה המפגש הראשון שלו עם 'דרישת ציון' על טהרת הקודש - הביטוי השגור על לשונם של אנשי האגודה. כך הוצת הניצוץ שהפך לחומר בערה שהלהיט את לבו, עד שלפני מספר חודשים כבר עלה עם משפחתו והתיישב בארץ.

התרחבות

מלבד הגליונות, משקיעה האגודה גם בניבוש תומכה וידידיה. בין הפעילים ישנם לא מעט, אשר נחשפו למסרים של האגודה בכנסים השנתיים. ביום ירושלים התשע"ז נערך הכנס השנתי הראשון, ומאז מקפידה האגודה לקיים את הכנס בסביבות אותו הזמן בכל שנה [למעט

שנת התש"פ בעיצומה של מגפת הקורונה]. מדי שנה נכרת עליה משמעותית במספר המשתתפים, כאשר באירוע של התש"א השתתפו כאלף איש מכל גווי הציבור החרדי, כולל ליטאי-ישיבתי, חסידי, ספרדי, בני הישוב הישן, עולים ממספר ארצות, וגם מספר אנשים המזדהים כחרד"ל, שמצאו דווקא ב'קדושת ציון' ביטוי לתחושתם, שיש לנתק בין דרישת ציון להווי הישראלי הנשלט בידי החילוניות.

לאחרונה החלה האגודה בסדרה של אירועים חברתיים קטנים לחיזוק רשת הפעילים והתומכים, וכדי להרחיב את מעגל ההשפעה. כזה הוא האירוע שהוזכר בתחילת כתבה זו. עם ריבוי האירועים והמפגשים החברתיים, וחבורם של עוד ועוד אנשים וקהלים מתוך הציבור החרדי לרעיונות האגודה ולפעילות הנגזרת ממנה, הופכת האגודה לאט אבל בטוח ל'תנועה'.

רשת פעילים ליוזמות שונות

"אחת התועלות המרכזיות של האגודה היא יצירת רשת של פעילים חרדיים בנושאי ארץ ישראל, ונתינת גב ציבורי לפעולותיהם השונות", מסביר לנו הרב יואל ברמן, אחד הפעילים הבולטים באגודה, אשר מרכז במדה רבה את האירועים החברתיים. "ישנם אנשים רבים, שבידיהם פרויקטים קיימים או רעיונות ליוזמות חדשות, ודרך האגודה הם זוכים להכיר אנשים נוספים שחמים על הנושא, ונוצרים שתופי פעולה רבים".

עידוד התישבות ועליה

הרב ברמן עצמו יזם לפני מספר שנים את פרויקט 'אוריא דארץ ישראל', אשר נועד לחבר את הציבור החרדי של בני חו"ל לפתרונות הדיור בפריפריה. הוא עצמו הגיע מארה"ב כבחור לישיבת מיר בירושלים, ובהמשך נישא לישראלית והתישב במודיעין עילית, ה'פריפריה' של פעם, עוד בתקופה שהדיור שם היה בר-השגה. בהמשך אף עבר עם משפחתו לצפון, וכך זכו להמנות על המשפחות הראשונות שהקימו את הקהילה הליטאית בגבעת המורה, עפולה - מקהילות ה'פריפריה' החדשה! כאשר חזרו אחרי מספר שנים לירושלים כדי להיות ליד סבו המבוגר, שבינתיים עלה לארץ והתישב בירושלים, החליט שהגיע הזמן להפיץ את בשורת ה'פריפריה' בקרב ציבור בני חו"ל הנמצא שם.

"אנחנו עדים לתופעה של בחורים ואברכים צעירים, המגיעים ללמוד כאן בארץ ישראל ובפרט בירושלים - שהפכה למרכז התורה הגדול בעולם, ואחוזים ניכרים מהם מחליטים לבנות את ביתם ולגדל את משפחתם כאן בארץ. המשך עליית מחירי הדיור במקומות שהם מכירים, דוגמת ירושלים ורמת בית שמש, חוסם בפני חלקם הגדול את האפשרות לממש זאת. קהילות הפריפריה נותנות מענה גם מבחינת המחיר, וגם מבחינת האווירה המשפחתית והקהילתית שרבים מבני חו"ל רגילים אליה", אומר לנו הרב ברמן. כאחד שהושפע עמוקות ממסירותם של גדולי הדורות להתישב בארץ ישראל, ובפרט תלמידי הגר"א ודומיהם, כאב לו מאוד, שעקב חוסר מודעות בלבד, יוצר מצב, בו אנשים שרוצים להתישב כאן ירגישו שהם נאלצים לעזוב בגלל שיקול תקציבי או בגלל שלא מצאו קהילה מתאימה.

בירושלים הוא מצא את אחד מגליונות 'קדושת ציון' ['היה זה גליון כ"ו, מרחשוון התשע"ח, שמצאתי מונח באחד מבתי הכנסת"] ויצר קשר עם המערכת, במחשבה שאולי יהיו מוכנים לתת פעולה עם המיזם שלו. ובאמת, אחרי מספר חודשים נוצר קשר בינו לבין ידיד נוסף מידידי האגודה, הרב צבי ארנשטיין, עולה מלייקווד שגר ברמת בית שמש. המיזם של הרב ברמן פנה לבני חו"ל שכבר גרים בארץ, כשהמטרה היא לאפשר להם להתישב כאן באופן קבוע בקהילות שבפריפריה, ואילו הרב ארנשטיין היה פעיל בעידוד עליה של הציבור הישיבתי הנמצא עדיין בחו"ל - ומכוון גם לערים הגדולות כירושלים ורמת בית שמש. השנים הבינו, שאפשר לתת משאבים ולהשפיע יחדיו על שני קהילי-היעד.

ביחד עם פעיל עליה נוסף, הרב אברהם שוסטריס, שעלה עם משפחתו ממונסי גם הוא לרמת בית שמש, הקימו מאגר מתנדבים של עולים וותיקים, כאשר המטרה היא לחבר בין עולים פוטנציאליים לבין עולים שהגיעו מאותה עיר מוצא או עובדים באותו מקצוע, שיוכלו לכוון ולהדריך, וכך לעזור בבירורים הנחוצים ולהקל על העלייה,

בית הכנסת החדש במיצד



הרב יוסף שלום רייבין, מיצד

בית כנסת ההולך ונבנה מחוץ לגדר הישוב, כדי להרבות את היישוב ולמנוע מבני השפחה לעצור את ההתפתחות ולדחוק את רגלי השכינה.



אוריא דארץ ישראל

הרב יואל ברמן



עידוד התישבות של חרדים בני חו"ל בקהילות החרדיות בפריפריה, מה שיאפשר לרבים מהם לקיים את מצות ישיבת ארץ ישראל על ידי מציאת דיור בר-השגה וקהילות מתאימות.

053-319-1618 info@aviraderetzisroel.org

ספרי ציון



הרב נתן ענתבי, ירושלים

מכירה מיוחדת של ספרי ארץ ישראל כולל סדרת 'טובה הארץ מאוד מאוד' של הרב יהודה טאוב אפשרות גם בהשאלה ללא תמורה 02-632-3387

המכירה בתוך חנות ליודאיקה ותשמישי קדושה 'פאר היהדות' פתוח רצוף 10:30 בבוקר עד 8 בערב | רח' הרב עזיאל 86, בית וגן, י-ם

עוד תטעי כרמים...

הרב שמואל יעקב רות

"לאחר שקניתי מספר גפנים בכרם, עלה בדעתי לעניין חברים בזה. כך קמה לה יוזמה זו, בה הקמנו כרם על-ידי מיצד, ואנשים קונים עצים כדת וכדין ומתחברים למצוות ישוב הארץ והמצוות התלויות בה."



וכן לחבר בין בני חו"ל הגרים בקהילות השונות לאחרים השוקלים להצטרף אליהם. הרב צבי מנהל את מאגר המתנדבים בארגון 'נאווה קודש'.

פרי נוסף של שותף הפעולה היא סדרת הכתבות של הרב ברמן בשפה האנגלית, אשר מציגה עולים חרדים מחו"ל הגרים בקהילות החרדיות השונות הפזורות ברחבי הארץ - גם במרכז וגם בפריפריה. הסדרה מתפרסמת בבמות שונות בחו"ל. הרב ברמן קבל תגובות חמות מאנשים שסיפרו כיצד השפיעו עליהם הכתבות, ונתנו להם תקווה וגם חומר למחשבה, ובעז"ה גם לביצוע. אותם אנשים למדו, כי המעבר הוא אפשרי ובר-השגה, ושישנם אנשים כמותם בדיוק שעשו את המעבר לארץ, וחיים בסיפוק ובשמחה בקהילות השונות הפזורות ברחבי ארצנו.

לפני כשנה פנה הרב נתנאל קיידל שליט"א, רב של קהילה קטנה בפנסילבניה שבארצ"ב, לרב ברמן, כדי שיפנה אותו למקומות מתאימים להעביר אליהם את כל קהילתו. בני הקהילה התחילו לחשוב על כיוון של עליה לארץ בעקבות המצב הלא-נח ליהודים חרדים בארצות הברית מבחינה פוליטית ומבחינה נוספת, כולל דרדר הערכים בציבור האמריקאי הכללי לכיוון השמאל הפרוגרסיבי. הם הבינו, שהעתיד של העם היהודי זה כאן בארץ, והבינו עוד, שמבחינת מחירי הדיור וסגנון החיים, המרכז לא יתאים להם, ולכן הם פנו אליי, אומר הרב ברמן. הוא קישר אותו עם הרב מנחם גולד, נציג יהדות התורה במועצת העיר עפולה וסגן ראש העיר, שנתרם לעזור, ובס"ד בקיץ תשפ"ב תגעה לשם המשפחות הראשונות.

האחיזה בארץ

דוגמה נוספת ליוזמה שנוצרה מתוך הקשרים שנוצרו על-ידי האגודה, אפשר למצוא בכולל שהוקם במאחז 'עוז ציון'. המגורים במאחזים פחות מתאימים למשפחה החרדית, גם בשל המרחק והעדר גישה תחבורתית נוחה למוסדות חינוך מתאימים, וגם בשל ההתמודדות עם ההתנכלויות של הצבא - דבר שלא הורגלו אליו. מתוך רצון לחזק בכל זאת את האחיזה בארץ, הגו כמה מפעילי 'קדושת ציון' את הרעיון של הקמת כולל במאחז, בו ילמדו סוגיות שונות בהלכות התלויות בארץ. הכולל במעוז ציון אמנם הוקם מלכתחילה רק עבור זמן אלו תשפ"א, אבל גם כיום, עדיין מגיעים ללמוד שם פעם או פעמיים בשבוע. לאחרונה, אחרי שהגיעו הצבא והרסו את המבנה פעם נוספת, הגיעו האברכים מיד למקום, שם למדו עם הגמרות על הסטנדרים תחת כיפת השמים.



משלחת של רבני ופעילי האגודה אף הגיעה לחזק את המתושבים במאחז אביתר זמן קצר אחרי חידוש ההתיישבות שם, וכן הגיעו לחזק את לומדי הישיבה בחומש אחרי הרצח של יהודה דימנטמן הי"ד, תלמידו של אחד מפעילי האגודה ומדריך הטיולים שלה, הרב מאיר גולדמניץ, המוכר היטב לקוראי הגליון.

סיוורים המגבירים את חיבת הארץ

בקיץ האחרון, התקיים טיול בלתי-נשכח בהדרכת הרב גולדמניץ, אשר אחד משיאי היה הביקור בישיבה בחומש. זאת, במסגרת מסורת של כמה שנים כבר, כאשר מדי קיץ בימי בין הזמנים מארגנת 'קדושת ציון' טיולים לעשרות משתתפים, שנועדו לחבר את הציבור החרדי, ובעיקר את בחורי הישיבות, לארץ ישראל. פעילות נוספת היא של הרב יהודה גולד, בנו של הרב גולד מעפולה, ביחד עם הרב אלישע ברוך - שניהם פעילים ותיקים של האגודה - אשר

מארגנים סיוורים ברובע המכונה בינתיים 'מוסלמי', או בלשונם - 'הרובע היהודי המתחדש', כשהם מקפידים להצביע על ההיסטוריה היהודית במקום, כולל למשל על ביתו של מהרי"ל דיסקין וצ"ל, מדמויות ההוד הבולטות של הישוב הישן.

הביקור בישוב חומש



כמו-כן נערכים טיולים ברחבי בנימין והשומרון, ולרבים זכורה שבת מרוממת בעיר הקודש חברון, בה השתתפו בעיקר בחורי הישיבות הקדושות, אך גם מספר משפחות מקרב האגודה. כמו-כן נערך בחנוכה סיוור בעקבות מלחמות החשמונאים באזור קבר שמואל הנביא, שם ניתן היה להשקיף ולהבין את מהלך המאורעות, וכל מי שהשתתף שם חזר נפעם ממסירות הנפש של אותם אלו, אשר נלחמו על קיום התורה בימים ההם.

הבנת מהות התקופה

הרב חיים אינהורן, מראשי האגודה, רגיל לומר שמטרת 'קדושת ציון' היא לחבר בין ה'ירושלים' של הסידור לירושלים של קו 402. ההכרה בתחילת התגשמות חזון הנביאים, וההבנה שהתהליך שאנו רואים מתרחש מול עינינו, יסודו בכח כל אותן הבטחות של הקב"ה, החל מבחירת אברהם וברית בין הבתרים ועד לנבואות הנחמה - הבנה זו מהווה נדבך מרכזי במשנת האגודה. הרב חיים יצחק פישר, מפעילי האגודה הבכירים והאחראי על מחלקת ההפצה, מספר שפעם השתתף בחתונה שבה שרו את המילים הכתובות בספר זכריה - "עד ישובו זקנים וזקנות ברחבות ירושלים, ואיש משענתו בידו מרוב ימים" (זכריה ח ד), כשאחד מחשובי המשתתפים אמר ש'כמובן, יש כאן כוונות עמוקות, והלוואי שנזכה', כאומר שחזון זה עדיין לא התגשם. "רציתי לנער אותו מחלומותיו ודמיונותיו, ולקחת אותו לסיוור כאן בירושלים, שיראה ש'דבר אחד מדברייך לא ישוב ריקם' זו מציאות מוחשית!".

חזון

לראות ולחוש את מימוש הנבואות זה דבר משמח, אבל יותר מכך - זה טומן בחובו אחריות גדולה. הקרקע פוריה כיום מכדי שיהיה אי-פעם להעניק לנו את האפשרות לקחת חלק פעיל בקידום היעוד הנשגב של עם ישראל כ'ממלכת כהנים וגוי קדוש', כאומה שלמה הפועלת על פי התורה בארצו של מלך מלכי המלכים, ובכך להשלים את יעודנו הלאומי של ריבוי כבוד שמים בעולם. האגודה מדגישה את האחריות של ציבור היראים על כלל האומה - לא כאחריות לאומית גרידא, אלא כתפקיד רוחני המוטל עלינו להגיע למימוש יעודנו, כשארץ ישראל היא המצע המיועד לצמיחת אותו אילן מפואר.

האגודה פועלת רבות לעורר נושא זה. מאמרים רבים בגליון מוקדשים לנושא הצביון הראוי במדינה של תורה, ולכך שמוטל עלינו להתכונן ליום בו יהיה בידי הציבור התורני די כח על-מנת להשפיע באופן זה על המרחב הציבורי. כמוכך, שגם כיום, כשעדיין אין בידינו היכולת להחיל את חוקי התורה בשלמותם על העם היושב בציון - עלינו להשפיע מכל מקום במידת האפשר. האגודה, שנטלה על עצמה תפקיד זה, רואה זאת כזכות להיות המעוררים את הרצון לכך שתהיה כאן מדינה שתתנהל כרצון התורה, ולהנחיל בלבבות את



קונטרס מדינה של תורה בהוצאת האגודה

ממלכת כהנים

הרב אורי אנגלרד
סמוך לירושלים דגם גדול של המזבח בגובה אמית. כדי שהכהנים יוכלו לתרגל, לוויים ילמדו לשיר, וישראלים יוכלו לחוות את הלכות המקדש וכן תרגול בדגמים של הכיור, מזבח הזהב והמנורה. קיים מתחם נוסף לתרגול המנחות, תנור לצלית הפסח, ועוד. ליד חוות לכתחילה עם עדר גדול של כבשים, כדי שיוכלו הכהנים להתאמן על קבלת חריקת דם אמיתי.

כהנים ומשפחותיהם מחומנים-כדי שיהא מכיר ורגיל בעבודה-כי מחכים אנחנו לך.

☎ 058-324-8468 ✉ r0583248468@gmail.com

ציון ברינה

הרב יהודה וידר, מפעילי היוזמה
עידוד העליה לרגל לירושלים המקודשת בשלושה רגלים גם בזמן הזה, כמבואר בחז"ל ובפוסקים, וכן עוסקים בבניית סוכות לעולים לרגל, ובחלוקת מזון ומשקה. כעת עמלים לבסס ישיבה מיוחדת במועדים לעסוק בתורה לפני מן החומה, 'ושמחת בכל הטוב' ואין טוב אלא תורה 'כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים מתוך הבנה שהקיום הנכון של מצוות החג, הוא לפני ה' בירושלים המקודשת.

☎ 052-762-8803

סיוורים בירושלים העתיקה

הרב אלישע ברוך
אפילו בהליכה פשוטה ברחובות ירושלים עיר הקודש אפשר לגלות את ירושלים של פעם תוך כדי חיבור לירושלים של ההווה עם תקווה לירושלים של העתיד. סיוור 'הרובע היהודי המתחדש', הרב אלישע עורך סיוורים ומצביע על הקשר היהודי למה שמכונה 'הרובע המוסלמי', כולל ביתו של מרן המהרי"ל דיסקין וצ"ל ועוד.

הרב ברוך גם פעיל מאוד בעזרה לבני חו"ל המעוניינים לעלות לארץ.

☎ 058-612-6016 | אפשרות גם להכשרה כמדריך סיוורים.

שמחת בית השואבה בצלו של היכל

הרב חיים אינהורן
שמחות בית השואבה, וכלי נגינה ושירה לבני תורה בטהרה, בין חומות ירושלים העתיקה, כדי להרבות את השמחה בירושלים המקודשת.

☎ 052-768-0494 ✉ a0527680494@gmail.com

כולל 'עוז ציון'

הרב יהודה ברלינסקי
לומדים ומחזקים את גבעת עוז ציון, גם אחרי התנכלויות הרשויות. הכולל פעל בזמן אלו תשפ"א, וגם כעת מגיעים ללמוד ולחזק במקום מדי שבוע. יש גם כרם שניטע לפני שנת השמיטה - במאמץ קל יחסית של נטיעת כרמים, 'תופסים' עוד שטחים מהארץ.

הריני דר בארץ הקודש לשם מצות ישיבת ארץ ישראל

הרב יהושע ויסמן
מדבקות ומגנטים עם הכיתוב 'הריני דר בארץ הקודש לשם מצות ישיבת ארץ ישראל' כמו שכתבו בתורה וכו'. משולב בציורי הרב יידי ליבוביץ' ז"ל, ושל להבחלה הרב יהושע ויסמן הי"ו, שציוריו מעוררים את האהבה לארץ ישראל, ומגבירים את הכמיהה לבית המקדש ולגאולה.

☎ הסטודיו - קרדו, העיר העתיקה, ירושלים
☎ 054-844-1131

הריני דר בארץ הקודש לשם מצות ישוב ארץ ישראל

הכל התחיל מבן תורה שחשב על הרעיון, הלך פעם אחת לנקות חדר מדרגות במקום חבר, ובכסף הדפיס את המדבקות. לא שאל אף אחד, לא ביקש כסף מאף אחד, פשוט קם ועשה!

אחת הנועלות המרכזיות של האגודה היא יצירת רשת פעילים הרדיים בנושא ארץ ישראל

מועצה אזורית שומרון

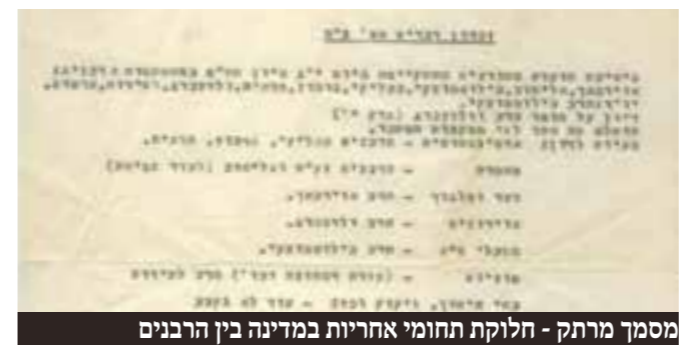
“עבודת התפילה”

תפילות



המחשבה, שדבר זה אכן אפשרי - ולא כפי הדעה שלצערנו קנתה לה שביטה בקרב אלו, המייחלים בסתר, ולעיתים לחרפתנו אף בגלוי, לכך שהחילונים יישארו חילונים רח"ל, כדי לנהל את המדינה כמעין 'גויים של שבת'.

האגודה אף הוציאה חוברת הסברה מיוחדת, בה מרוכזים דבריהם של גדולי ישראל בדורות האחרונים בדבר החיוב להקים כאן מדינת הלכה. במסגרת אירוע לרגל השקת החוברת, נאם הרב מרדכי נויגרשל והדגים כיצד אכן ניתן לפתור כל שאלה שעולה בעידן המודרני באמצעות תורתנו הקדושה, וכיצד מכל בחינה שתבחן עולה צורת משפט זו עשרת מונים על כל צורת משפט אחרת. באותו אירוע, נחשף הציבור להקלטה נדירה מכ"ק האדמו"ר מבעלזא שליט"א מלפני כארבעים שנה, אז אמר באופן צלול וברור, שכל הסיבה לכך שהציבור החרדי הולך לקלפי להצביע בבחירות הוא בכדי להחיל כאן את חוקי התורה! עוד חשף הרב אפשטיין, יו"ר האגודה, מסמך מרתק מתחילת ימי המדינה, בו הרב הראשי דאז, הרב יצחק אייזיק הלוי הרצוג זצ"ל, חילק את תחומי האחריות במדינה בין גדולי ישראל דאז, והסמיך כל אחד להיות אחראי על תחום משלו, כגון תעופה, משטרה, תעשייה, חקלאות ועוד. בין אותם גדולי תורה היו כאלו שלימים נודעו כגדולי הפוסקים, מרנן הגרש"ז אויערבאך והגר"ש אלישיב זצ"ל.



בימים אלו מציינת האגודה מתוך התרגשות רבה את יום פטירתו המאה של אחד ממורי ומועצבי דרכה העיקריים, אם לא העיקרי שבהם, הלא הוא מרן הגאון רבי עקיבה יוסף שלזינגר זצ"ל, אותו אפשר לכתות 'חזוה מדינת התורה'. מדובר באיש שהגה למעשה תכנית שלמה ליסוד מדינה הפועלת על פי תורה. בראש חודש אייר הבא עלינו לטובה תציין האגודה את התאריך ההיסטורי מתוך מגמה של תנופה למען המשך דרכו ויישומה בפועל.

ופעם כששאלו אותו [את האדמו"ר הרב יקותיאל יהודה הברשטאם מצאנז-קלויזנברג זצ"ל] מה גרם לו כל כך לחבב את הארץ, הוציא ממגירת השלחן ספר של רבי עקיבה יוסף שלזינגר בשם "כולל העברים - מחזיר עטרה ליושנה", ואמר שהספר הזה ומחברו השפיעו עליו השפעה עצומה וקישרו אותו נפשית לארץ ישראל [רע"י שלזינגר, בעל "לב העברי", קרא להקים בארץ שלטון יהודי על פי תורה], והעיקר - "הלואי והיו שומעים לקולו בשנים הקודמות, כשפירסם את ספרו, כי אז היתה כל תמונת העולם היהודי שונה לחלוטין", ו"אלמלי היו אחינו בני ישראל עושים בשעתו כפי שהציע רבי עקיבה יוסף זצ"ל, יתכן מאד אשר מאות אלפי יהודים מחו"ל - ואולי מליונים ממש - היו שורדים מיוון המצולה ונשארים בחיים, ולארצנו הקדושה היו פנים אחרות לגמרי... ברם, למגינת הלב, הצליחו השטן וגונדא דיליה להפריע אותו מהגשמת תכניותיו" (לפיד האש עמ' תסז).

כי בחר ה' בציון

הרב קידל מארה"ב, שמתכנן לעלות ארצה עם קהילתו, נשאל אם אנשי קבוצתו המתכננים עליה הם 'ציונים'. הוא ענה, שמדובר בקבוצת אנשים שכל אחד מהם אוהב את ארץ ישראל ואת עם ישראל, וגם רוצה לחיות במדינה יהודית, אבל אחרי הכל, כמעט שאין להם שום דבר משותף עם הציונים החילוניים. דבר זה נכון, כמובן, גם לגבי כלל חברי האגודה, ששואבים את הרוח ואת החזון מתוך תורת ה' בלבד.

וכמו שאומר אחד מתומכי האגודה, ד"ר לייב זוברמן, שעלה כאלמן אחרי גיל שבעים מקנדה לארץ, נישא כאן בשנית, וממשיך עם סדר יום גדוש בתורה כמעשהו בחו"ל, רק שכעת עם תוספת 'אזרח דארוץ ישראל דמחכים' הציונות שלי זה הציונות של הסיידור - 'ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים!'.
24

שחרית בשער הכותנה

הרב יוסף חיים ויכלדר ממארגני המנין מזה כמה שנים מתקיים בכל יום שישי מנין שחרית כותיקין בשער הר בית קדשנו, בהשתתפות עשרות אברכים ובני ישיבות. כהמשך למנהג ארץ ישראל שתוקן בימי הגאונים. בשנים האחרונות המניין מתקיים בשער הכותנה - המקום הנגיש הקרוב ביותר לקודש הקודשים מחוץ להר הבית, הידוע כמסוגל לישועה. המנין שהתחיל בכותל הקטן, עבר למיקומו הנוכחי, השמור מפגעי מוג האויר. כיבוד מוגש לאחר התפילה.
054-853-9120

נאוה קודש

הרב צבי ארנשטיין, בית שמש הכוונה לתושבי חו"ל חרדים המעוניינים לעלות לארץ. רשת של מתנדבים, עולים חרדים שהגיעו מארה"ב ושמנתעסקים במקצועות השונים, המוכנים לעזור ולהדריך עולים פוטנציאליים ולשתף מניסיונם.
732-655-4125 info@naavakodesh.org



טיולים בארץ

הרב מאיר גולדמינץ טיולים מאורגנים בימי בין הזמנים, עם הדרכה תורנית מרתקת ברוח ערכי האגודה, בהובלתו של מרדכי הטיולים הרב מאיר גולדמינץ. הטיולים מאורגנים ע"י האגודה, ויוצרים חיבור אמיתי עם נחלת ה'.
למידע על הטיולים והרשמה, וכן קבוצה הרוצה לארגן טיול ולבקש הדרכה מהרב מאיר גולדמינץ - נא לפנות לאגודה.

סובו ציון והקיפיה

כל איש אשר נדבו לבו סיבובי שערים, במסגרתם מקיפים את שערי הר הבית כדי להגביר את הציפיה לבניין בית המקדש. הסיבובים מאורגנים מעת לעת על ידי ארגונים שונים או על ידי יחידים שבאים להקיף את הר הבית.



ללא הילאן

במיוחד עכשיו

בואו לגלות חבל ארץ ירוק ופורה לכל המשפחה

לכל המידע על אתרי השומרון:
tourshomron.org.il

ראיון עם יו"ר האגודה הרב יהודה אפשטיין



ועידת קדושת ציון

במלאת מאה שנים לפטירתו של מורנו הגאון רבי עקיבה יוסף שלזינגר, ישבנו לשיחה עם הרב יהודה אפשטיין, יו"ר אגודת 'קדושת ציון', אשר חרטה על דגלה לשאת את לפיד מורשתו של רבי עקיבה יוסף זצ"ל, הן בהבנה שארץ ישראל היא המקום האחד והיחיד עבור עם ישראל כאומה ועבור כל יהודי כפרט, הן בשאיפה לכונן כאן שלטון תורני וחיי קדושה, והן בהבנה ובהכרה, כי תקופתנו זו משרתת את קיום היעודים הנעלים הללו, אשר הובטחו לנו על-ידי התורה והנביאים. בפעם הראשונה מספר לנו הרב אפשטיין לא רק על משנתו ועקרונות האגודה שהוא עומד בראשה, אלא גם על סיפור חייו המרתק, והדרך שעבר עד שהגיע למקום בו הוא נמצא כיום. | י. ברמן

אז איך קמה אגודת קדושת ציון?

הכל התחיל לפני כשבע שנים, בסוף חודש אייר של שנת התשע"ה. התאספנו, קבוצה של 17 יהודים חרדים, כדי להודות לה' על נסי מלחמת ששת הימים. הרגשנו, שהגיע הזמן להוציא את הציבור שלנו מהאדישות לתהליך ההיסטורי המתפתח, שהקב"ה מוביל כאן בארץ ישראל.

אחר עוד פגישה או שתים, הועלתה הצעה לפרסם עלון שידבר על נושא זה. מכיון שבמקצועי אני עורך תורני ולשוני, יצאתי אז, ביחד עם כמה חברים, את העלון הקטן הראשון, בן ארבעה עמודים.

הרב יהודה משחזר את העצה הראשונה שקיבל -

שאלתי את הציבור, מה התועלת של עלון? למי אפשר לפרסם? אחד הנוכחים אמר לי, תתחיל בעלון דיגיטלי, ותשלח לאנשי קשר שיש לך בדוא"ל. ענית לו, שכל רשימת אנשי הקשר שלי בדוא"ל מסתכמת בכ-35 נמענים. 'מה בכך', הוא ענה לי. 'תתחיל עם זה'.

למחרת, אני רואה עותק מודפס של העלון מסתובב אצלנו בכולל בעיר העתיקה. קבלתי תגובות חמות מהאברכים, שקראו ונהנו.

באותו ערב, השתתפתי בחתונה, ונגש אלי בחור בן 19 משיבת אדרת אליהו, הסמוכה לכולל. הוא אמר לי, שבישיבה מאוד נהנה מהעלון,

והנה מעטפה שמישהו העביר לי כדי לעזור בהוצאות ההדפסה וההפצה. אמרתי לו תודה, יצאתי מהאולם, פתחתי את המעטפה ונדהמתי לגלות שם ארבעת אלפים שקלים! למחרת הלכתי עם עוד ידיד לדפוס מאה שערים, הדפסנו 5000 עותקים, והסתובבנו ברכב להפיץ את העלונים בריכוזים החרדיים.

כך נולד עלון 'קדושת ציון', שברבות הימים הפך לגליון, ועם השנים התרחב למערכת ענפה של פעילות תחת הכותרת - 'אגודת קדושת ציון' - התאחדות החרדים לדרישת ציון על טהרת הקודש'.

אנחנו מבינים מהרב יהודה, שלאגודת 'קדושת ציון' ישנם שני קהלי-יעד עיקריים

הקבוצה הראשונה היא אותם רבים בקרב הציבור החרדי, אשר מזדהים זה מכבר עם הערכים של 'קדושת ציון', שבינו שהם לא לבד. 'קדושת ציון' משמשת כסוג של 'בית', המאגד את כולם. מלבד זאת, פועלת האגודה על-מנת להביא את כלל הציבור החרדי להתחיל בתהליך למידה וחשיבה, שביא אותם להכיר בערכים של 'קדושת ציון' ואף להזדהות איתם. הכותבים בגליון מגיעים משתי הקבוצות גם יחד.

הייתי רוצה להתייחס לקבוצה נוספת, והיא הציבור החרדי"לי". ישנם הטוענים כנגד אגודת 'קדושת ציון', כי

היא בעצם מייצגת את הציבור החרדי"לי, לא את הציבור החרדי האותנטי.

הרב יהודה מפרץ טענה זו מכל וכל -

כל אחד מוזמן לבוא לכנסים שלנו ולראות את הציבור. ציבור איכותי, מסלטה ושמנה של היהדות החרדית על כל גווניה, חוגיה ועדותיה. זהו הקהל הבסיסי שאלינו אנו פונים, ומתוך ציבור זה אנחנו פועלים. אגודת 'קדושת ציון' ממשיכה למעשה את דרכה של 'אגודת ישראל' ההיסטורית, אשר שאפה לכינון ממלכת התורה כאן בארץ הקודש, ולא הסכימה להתכופף בפני הציונות החילונית, אך גם לא לוותר על מפעל שיבת ציון. מי שקורא את כתבי הרב ד"ר יצחק ברויאר, שהיה ממייסדי אגודת ישראל, מבין היטב על מה אני מדבר.

בכנסים שלנו תראו יושבים זה לצד זה באהבה גדולה מתוך תחושת שליחות ושותפות אברך חברוניער לצד חסיד ויזניץ, בוגר מעלות התורה לצד בחור מאורחות תורה, חסיד תולדות אהרון עם כל המלבושים לצד בעל תשובה ספרדי, עולה מארה"ב לצד בן הישוב הישן שמשפחתו כבר עשרה דורות כאן, וכן תמצא זה לצד זה בחורים משני הפלגים של פוניבז', חסידי גור משתי הקבוצות שם, נערים וזקנים, מכל החוגים, מכל העדות, מכל קבוצה ותת-קבוצה שמשתייכת סוציולוגית למה שכולם מכנים 'הציבור החרדי'.

נכון הדבר, שמלבד כל אלו, ישנם בקרב תומכי ופעילי האגודה גם בסביבות כ-5% של יהודים מהציבור המכונה חרדי"לי, שגם בתוכו ישנם גוונים וזרמים שונים, אשר התחברו מאד למסרים שלנו. רבים מהם - ובתוכם תלמידי חכמים ואנשי מעשה יראי ה' - התחבטו קשות בשאלת היחס לרשעים, לחברה החילונית, למוסדות המדינה ולכלל ההווה הישראלי והתרבות השלטת, והבינו, כי הציונות הדתית שלמה מחיר יקר מדי בשל התפיסה הכלל-ישראלית וההתערות בחברה הכללית. מאידך, הנושא של תורת האומה ושל מרכזיות הארץ בחיי האומה חשוב מאד לאותם אנשים, ובציבור החרדי הכללי לא מצאו לזה ביטוי מספק עד כה. כשהכירו את 'קדושת ציון', שמחו מאד על הבשורה של דרישת ציון על טהרת הקודש כפי שהיא מתבטאת אצלנו, בתוך הציבור החרדי, ודווקא אצלנו - כאגודה חרדית לכל דבר - הם מצאו את ביתם.

הרב יהודה עצמו גם הוא עבר תהליך ארוך, עד שהגיע לרעיונות של דרישת ציון על טהרת הקודש דווקא.

נולדתי בפתח תקוה למשפחה לא-דתית. אבי היה איש עסקים, מאוד ציוני. הוא נולד בארץ שנתיים אחרי שהוריו הגיעו מליטא, לחם בתש"ח, ותמיד היה עם איזושהי זיקה למסורת. אני זוכר שהוא היה מקפיד מאוד להגיע לבית הכנסת בחגים, בעיקר כדי להגיד יזכור וקדיש על ההורים.

כשהייתי בן חמש, עברנו ללונדון לרגל עסקיו. שם למדתי בבית ספר יהודי, שבו כולם הלכו עם תלבושת וכיפה, שגם היא הייתה חלק מהתלבושת של בית הספר... בשנה האחרונה שלי שם, בגיל 11, למדתי בבית ספר כללי, שכמחצית מתלמידיו היו יהודים.

הרב יהודה משחזר בחיך, כי בית הספר היה מיועד לבנים בלבד, לפי המסורת האנגלית, שאינה משתנה לעולם, ועם תלבושת שכוללת חליפה ועניבה...

כשהייתי בן 11 חזרנו לארץ. גרנו ברמת אביב, מעוז החילוניות השמאלנית, ולמדתי בגימנסיה הרצליה - חינוך ישראלי חילוני-כפרני.

אבי התעניין מאוד באקטואליה - הרדיו בבית היה דלוק כל הזמן, ובכל חצי שעה היו עדכוני חדשות. בפתח ביתנו חיכו ארבעה עיתונים כל בוקר. כשגבשתי את הדעה שלי אז עוד כילד, מהר מאוד שאלתי את עצמי למה הערבים צריכים להיות כאן בכלל. אמרו לי שיש משוגע אחד שרוצה לזרוק מכאן את כל הערבים. אז אמרתי - מצוין, אני

בעדו. כעבור מעט זמן, אחר שקראתי את ספריו של הרב מאיר כהנא זצוק"ל הי"ד, הבנתי שהיעוד שלנו כיהודים כולל - מלבד גרוש האויב הערבי מארצנו - דברים רבים נוספים, ובראש ובראשונה - קבלת עול מלכות שמים, ועול מצוות בעקבותיו - משימה לא פשוטה עבור נער ישראלי בגימנסיה הרצליה...

במשך הזמן נעשיתי פעיל במאבק על ארץ ישראל בכל מיני ארגונים ופורומים. ההורים שלי אז עוד לא הרשו לי להתקרב לתנועת 'כך' [של הרב כהנא], וזה קצת עזר להם כל עוד הייתי בגיל שעוד שמעתי בקולם...

הרב יהודה מפרט כיצד הגיע דרך המאבק על ארץ ישראל לשמירת תורה ומצוות.

בגיל 15 נחשפתי למה ששינה לי את כל אורחותי. אחרי הרצח של הרב כהנא, שמעתי שהוא כתב כל מיני דברים - עד אז קראתי ספרות ציונית קלסית. דרך הספרים שלו הגעתי להבנה, שהכל עומד בעצם על יסוד תורת ה' שנתנה בסיני, שזו האמת המוחלטת, ושכלי זה, אין טעם שהעם היהודי בכלל יתקיים - הרי לא חסרים עמים בעולם. אני זוכר, שעוד לפני שחזרה בי ההכרה בחיוב המוחלט לשמירת התורה עם כל דקדוקי ההלכה, בעודי בן 15, 'נפלט לי' ליד כל בני המשפחה, שאמנם אני שומר כשרות, אך חזיר - לא אסכים לאכול בשום פנים. כנראה אמרתי זאת בהשפעת הסיפור עם מתתיהו והמתיוון, וההבנה שיש בכך סמל לאומי. היה הלם מוחלט, אח שלי - איש מרצ מובהק ואתאיסט מושבע - האשים את אבי, שהכל נובע מ'הפאנטיות הדתית שלו' [הוא נהג לעשות קידוש בשבת לפני שצפה במכשיר...], ואבי דחה את ההאשמה, ואמר שלא יגזים, ובסך-הכל אני לא אוכל חזיר, וזה לא סוף העולם. אחי אמר לו - אתה עוד תראה שהוא יחזור בתשובה, וכולם אמרו לו שיפסיק להגזים ולדבר שטויות... כך היתה ההמנעות מאכילת חזיר אחד משני הדברים שקבלתי על עצמי באותו שלב. הדבר השני היה לא להשתמש בטיפקס, כי זה יוצר בגרמניה, והיה דגל גרמני על הארזיה...



יהודה אפשטיין עם ברוך בן-יוסף בנסיון לפרוץ אל תוך שגרירות גרמניה בתל-אביב



יהודה אפשטיין נעצר מול ביתו של יצחק רבין

כעבור כשנה התחלתי לשמור שבת, וקימיתי את מה שידעתי. בגיל 17 התחלתי לחבוש

כיפה. בסביבה שלי, חלק חשבו שזה משהו שיעבור לי עם הזמן, וחלק הבינו שזה משהו יותר רציני.

הרב יהודה אינו זר לעימותים אידיאולוגיים. כשהאמת צריכה להיאמר, תמיד ידע לאומרה בגאון, ובלוי בושה.

כשהגעתי לכיתה י"ב, רון חולדאי, כיום ראש עיריית תל אביב, ומועמד מטעם עצמו לראשות הממשלה בשעתו, נהיה למנהל הגימנסיה הרצליה. הוא חשב ש'חנך' אותי, והיה דואג להעיר לי כל מיני הערות. באותה תקופה היו מופיעים מדי פעם תמונות שלי בעיתונות בכל מיני הזדמנויות, בדרך-כלל בליווי שוטרים בעקבות הפגנות שהיו אז נגד ממשלת רבין. חולדאי סנט בי - 'חבל שלא למדת אצלי מההתחלה, היית מבין מה זה זכויות אדם'.

באירוע סיום שנת הלימודים, בפני 300 תלמידים שסיימו כתיב י"ב, הוא אמר שהוא מתבייש שאני אחד מבוגרי בית הספר. זה היה בעקבות כך שביום השואה, העותי לאיים על תלמיד ערבי שלא יתעסק עם בנות יהודיות. לא סתם, אלא ביום השואה!!! שאלתי אותו אם הוא היה מסכים שהבת שלו תתחתן עם הערבי הזה. הוא ענה שבהחלט כן, ושהיה מזהיר אותה מפני אנשים חשוכים כמוני. השבתי לו בפני כולם, שאם כך, גם אני מתבייש להיות מבוגרי בית הספר שלו...

שנה אחר כך הלכתי לשיבת הרעיון היהודי, ועשיתי דיחוי מהשירות הצבאי. הצבא גם ככה לא רצה אותי במיוחד...

מתי הצטרפת לציבור החרדי?

אחרי שהתחנתני ונולדו הילדים הראשונים, התחלתי לחשוב על חינוכם. הגעתי למקומות שונים, וראיתי שהחינוך בציבור הדתי זה לא מה שאני רוצה. הבנתי, שהציבור החרדי הוא הציבור שאכפת לו

גליון 'קדושת ציון' דרישת ציון על טהרת הקודש אצלך בבית!

אלפים רבים נהנים מהגליון התורני 'קדושת ציון', הכולל בתוכו חומר תורני מרתק ומגוון בנושאים - חיבת הארץ, התורה כתורת האומה, שלטון התורה, והכרה במהות התקופה וחובתנו לפעול בתוכה. החומר המגיע לכל רחבי ארצנו, ואף לגולה, מעורר תמיד מחשבה וסקרנות, ענין ודיונים, ולעיתים גם ויכוח וליבון סוגיות כדרכה של תורה. בגליון - מאמרים על חיבת הארץ של גדולי ישראל, כתבות היסטוריות המתארות את הקמת הישוב על-ידי תלמידי הבעש"ט, תלמידי הגר"א ותלמידי החת"ס, כמו גם חכמי ספרד שעלו לכאן, וכן תאורים מיוחדים על מקומות שונים בארץ והתפתחות הישוב בהם. כמו-כן דברי קדשו של רבנו רבי יששכר טייכטל, בעל ה'אם הבנים השמחה', אשר כתב מתוך תופת שואת יהודי אירופה את ספרו המונומנטלי, שכל כולו רצוף אהבת ארץ-ישראל ותשוקה כלפיה. ניתן למצוא בגליון יסודות באמונת ישראל ובמהות תורתנו כתורה של אומה, עיונים נפלאים בדברי הנביאים אשר דרכם אנו חוזים בתהליך הגאולה המתקדם לנגד עינינו, והדרכות מעשיות לזמננו על-פי הספר הקדוש 'מסילת ישרים'. כמו-כן ישנה התייחסות לאירועים אקטואליים דרך אספקלריה, אשר כוללת בתוכה את כל אותם יסודות, עליהם בנויה האגודה, ומאמרים עיוניים, כי גאולתנו - גאולה בדרך הטבע - אהובה עד מאד בעיני בורא עולם. מלבד כל אלו, תגלו אוצרות נוספים של כותבים רבים ומגוונים מכל גווני הקשת החרדית, אשר נוטלים חלק בגליון איש איש על-פי דרכו. בתוך כך ניתן למצוא לעיתים גם ראינות מרתקים עם גדולי ישראל ומנהיגי ציבור, ותיאור של פעילויות האגודה השונות. כל מאמר שווה קריאה בפני עצמו, כל כותב מעניק את הנופך המיוחד שלו לגליון, שרבים הם אלו, המחכים להופעתו בכליון עיניים מדי צאתו לאור. אינו דומה אדם שטרם קרא את הגליון למי שהציץ, ולו לפעם, וראה במה מדובר. יהודי יקר! הכנס אוצר זה לביתך, ומובטחת לך הנאה צרופה של קריאה מאתגרת לצד לימוד עיוני, שיעשיר את ידיעותיך התורניות ויחדד עבורך את יסודות האמונה הנצרכים כל-כך בדורנו זה.

ל ת ר ו מ ו ת
ל'קדושת ציון'
בכרטיס אשראי -
דרך 'נדרים פלוס'
להעברה בנקאית
'קדושת ציון'
בנק מזרחי
(20) סניף 459
מס' חשבון 109491
ל א פ ש ר ו י ו ת
ולפרטים נוספים
053-319-1618

להזמנת
חבילת גליונות
לחלוקה
בהשתתפות
בהוצאות, ניתן
ליצור קשר עם
מחלקת ההפצה
052-712-8997
או במייל
F 7 1 2 8 9 9 7 @
GMAIL.COM



כל הגליונות הקודמים נמצאים
באתר האגודה: qdushat-zion.022.co.il

למנוי במייל, ללא עלות - לשלוח
בקשה לכתובת kdst.office@gmail.com

קרא יקר!

באפשרותך להיות חבר באגודה, וכך תהיה חלק מרשת ענפה של העוסקים והמסייעים במלאכת הקודש של דרישת ציון על טהרת הקודש.

לפרטים צור קשר עם הרב יואל ברמן, אחראי היוזמות החברתיות באגודה
053-3191618
kdst.shutafim@gmail.com

מתאים במיוחד לאנשים עם יוזמות שונות בכל תחומי דרישת ציון על טהרת הקודש, וגם למי שרוצה להתחבר ליוזמות קיימות כדי לזכות לתמוך, לדרבן ולסייע, לחזק ולהתחזק.

מכר באגודה

תקבל את גליונות 'קדושת ציון' ישירות לביתך. תוזמן להשתתף באירועי גיבוש וחזיון, בהם תכיר עוד חובבי ודורשי ציון מהציבור החרדי.

תקבל הנחה לטיולים ה ת ק ו פ ת י י ם .

תתחבר לציבור הולך וגדל של חובבי ודורשי ציון על טהרת הקודש.

כינוס לצדיקים

הנאה להם והנאה לעולם

הציבור הרחב מוזמן לוועידה השנתית של אגודת 'קדושת ציון', אשר מתקיימת מדי שנה בימים, בהם זכינו לתשועה הגדולה בתשכ"ז.

השנה, תשפ"ב, האירוע יתקיים בירושלים ביום חמישי, כ"ה אייר.